

Huurteenhukkia

Joulukuussa 2022

helmiksenarkisto.weebly.com/joulukalenteri-2022

Huurteenhukkia

2022

Tiia/ vrthelmipuro.weebly.com

Luku 1

Jälki

Vaimentava lumivaippa peittää metsää painostavasti. Aurinko peilailee itseään hangesta, ja kirpeä pakkanen saa hevosen hengityksen höyryämään. Totti on jäänyt reunimmaiseen tarhaan yksin. Sen karvaiset korvat liikkuvat valppaasti ympäristöä tarkkaillen, vaikka muutoin hevonen vaikuttaakin rauhalliselta syödessään päiväheiniään.

Portti laajennetulle metsäalueelle on auki. Se on kiinnitetty aidantolppaan, mutta mahtuu edelleen heilumaan sen verran, että tuuli saa sen kolisemaan. Hevonen pitää äänen lähdetä silmällä.

Kuuluu suhahdus, kun kuusien oksilta putoaa lunta. Totti nostaa päätään ja katsoo äänen suuntaan, mutta jatkaa heiniensä pureskelua. Mitään vaaraa ei ole näkyvissä. Metsä vaikuttaa mitänsanomattomalta valkoisessa vaipassaan.

Jossakin kaukana kaikuu heppakaverin kimeä hirnahdus ja Totti ilmoittaa olemassaolostaan hirnumalla kevyesti takaisin. Sen jälkeen hevonen hamuaa vielä ahneesti viimeisiä korsia lumihangesta pihattomökin vierestä.

Yhtäkkiä ruuna nostaa päänsä korkealle ilmaan ja sen silmänvalkuaiset välähtävät. Se tuntee laumansa poissaolon paineena rinnassaan, tarpeena liikkua. Se on kuullut jotakin metsän puolelta. Tällä kertaa se on jotakin muuta kuin vain tuulenpuuska. Ruunan syke nousee ja sen lihakset jännittyvät.

Hevonen ottaa muutaman hermostuneen askeleen paikoillaan, ja jähmettyy sitten kuin patsaaksi tuijottamaan kohti metsää. Se hirnuu uudelleen, tällä kertaa hermostuneesti, hakien turvaa lajitovereiltaan.

Metsästä päin hevonen vaikuttaa suurelta ja vahvalta, mutta pelko on aistittavissa ilman väreilystä ja levottomasta hengityksestä.

Hevonen kumartaa hiukan päätään, ottaa muutaman askeleen kohti metsää ja yrittää nähdä, mistä ääni kuului. Jokin liikahtaa. Kuuluu kolahdus, kun portti osuu aidantolppaan uudelleen. Ruuna hypähtää kuin sähköiskun saaneena ja rynnistää poispäin metsästä, kohti tallin puoleista porttia. Se pyörii paikoillaan ja vilkuilee tallillepäin.

Kauempana mustahiuksinen tallipoika kävelee aitojen viertä kottikärryjen kanssa. Hän kohottaa katseensa ja huomaa levottoman hevosen. Mikah kävelee aivan Totin aidan viereen ja koskettaa lempeästi säpsyilevän hevosen turpaa. Totti vaikuttaa hermostuneelta ja vilkuilee edelleen ympärilleen, tampaten etujaloillaan maata.

-Mikä sun nyt oikeen on?, Mikah juttelee sille. -Tuliko ahdistus, kun jäit yksin?
“Ei! Ei tullut! Metsässä on jotain uhkaavaa!” hevonen haluaisi sanoa, mutta tärisee vain jännityksestä ja hirtahtaa uudelleen.

Mikah kurtistaa kulmiaan ja vilkaisee tarhan takaosassa alkavaan metsään. Hän näkee vain valkeaa lunta ja puita, joiden oksat heiluvat hellästi tuulessa.

-Haluatko sä tulla jo talliin, niin ei tarvitse olla ihan yksin? Mikah sanoo ja laittaa riimun hevosen päähän. Hän taluttaa kiireisen ruunan kohti Helmiksen turvallista, punamullalla maalattua tallirakennusta, mutta vilkaisee kuitenkin vielä kerran taakseen. Yleensä Totti ei hermostunut näin paljon pelkästä yksinolosta, mutta ehkä ruuna oli säikähtänyt portin kolinaa tai jotakin muuta ääntä. Eihän sitä koskaan voi tietää.

Tarha jää tyhjilleen.

Lumi metsätarhan puolella on edelleen koskematonta, lukuunottamatta sen poikki maahan painautuneita tuoreita tassunjälkiä.

Luku 2

..And a Happy New Year

Kevyet lumihuutaleet leijailevat kohti Helmijärven tallin valkeaa pihamaata. Aamupäivä on valoisa, ja tallin pihalla on monta vierekkäistä autoa, vaikka päivän tunnit eivät ole vielä alkaneetkaan. Porukkaa on kutsuttu paikalle valmistelemaan tallia joulukuntoon. Yksi punaisen tallirakennuksen ovista on auki ja sisältä kuuluu melua.

Tallin käytävälle viritetystä mankasta soi Rakkaimmat Joululaulut -kasetti. Petteri Punakuonon alkusoinnut ritisevät pitkin tallia ja sekoittuvat yleiseen tohinaan.

Tiia Syystuuli keikkuu huteran oloisesti jakkaralla pujottaessaan kuusenoksaköynnöstä karsinoita reunustavien hirsien ympärille. Tallin täytyy olla edustuskunnossa joulun aikaan, jotta sisällä viihtyvät niin hevoset kuin tuntilaisetkin. Naisen kulmat ovat kurtussa, kun hän astuu alas tikapuilta ja katsoo kättensä jälkeä arvioivasti hieman kauempaa. Sinisen villapipon, liian suuren takin ja kikkaraisen tukan alla nainen näyttää nuorelta heppahöperöltä muiden joukossa.

SMÄK! Ääni kaikuu tallin käytävässä.

-Oliver!, kaikuu vihainen huuto kauempaa.

Mikah Kuusivaara harppoo ulos karsinasta talikon kanssa kyllästyneen näköisenä. Tallityöntekijällä on kädet täynnä ilmankin, että joutuu jatkuvasti paimentamaan nuorempiaan.

-Enkö mä sanonut, ettei sitä lassoa tuoda sisälle tänne talliin?

-Kaikki hevosethan on ulkona, Oliver sanoo olkiaan kohauttaen.

15-vuotias pikku-Cowboy kulkee edelleen lierihattu päässään ja Wrangler-farkut jalassaan. Suomalainen ratsastuskoulukulttuuri ei ole vuoden mittaan karistanut länkkärihaaveita hänestä tippaakaan.

-Eihän täällä ole edes mitään lassottavaa, Mikah sanoo ja kuskaa kottarit tuohtuneena seuraavan karsinan kohdalle.

-Äh, sua vain kismittää, kun et itse osaa käyttää lassoa, Oliver virnuilee. -Jonain päivänä mä vielä käännän päitä. Sabrinakaan ei varmasti voi vastustaa mua, kunhan mä vähän harjaannun.

Mikah murahtaa jotain vastaukseksi ja lappaa kasan lantaa kottareihin. Sen jälkeen hän vilkaisee kulahtanutta kelloa ranteessaan. Tässä ehtisi vielä pari boxia siivota.

Tiia tupsahtaa karsinalle.

-Hei, Mikah, hän aloittaa ja katsoo, kuinka poika nopeuttaa tahtiaan saadakseen työn valmiiksi nopeammin. -Mä mietin, että ehtisitkö sä tulla maastoon?

-Joo, Mikah vastaa ja vilkaisee Tiiaa nopeasti. -Huomenna.

Tiian ilme synkkenee. Mikah näyttää pahoittevalta, mutta kohauttaa olkiaan.

-Mulla on kengityskeikka kolmelta. Sinne kestää ajaa, Mikah vastaa.

Mikahin Helmiksessä viettämä aika on tuntunut vähenevän ainakin puolella sen jälkeen, kun hän kouluttautui kengityksen ja hevostenhoidon ammattilaiseksi viime keväänä. Aikataulu, joka oli ennen sisältänyt pitkiä maastoretkiä, jotka oli laitettu hevosten liikuttamisen piikkiin, on nyt enimmäkseen autolla rehaamista ja väsymystä. Viimeisestä yhteisestä maastostakin on kulunut jo yli viikko. Tiia ei ole tohtinut edes kysyä asiasta, sillä Mikah on vaikuttanut niin kiireiseltä viime aikoina.

-Ai.., nainen vastaa pettyneenä.

SMÄK.

-Oliver!

Tällä kertaa äänessä on Taru Laitala, 14-vuotias heppatyttö. Hän on käynyt Helmiksessä tunneilla niin kauan kun talli on ollut pystyssä. Tarun kasvoilla on paheksuva ilme, kun hän repii lassoa irti ympäriltään.

-Etkö sä voisit harjoitella jossain muualla?

-Tiia sanoi etten mä saa lassota hevosia ulkona, poika vastaa tyytyväisenä napakypistään.

-Etkö sä sitä paitsi ole täällä töissä?, Taru hoksaa. -Eikö sun kuuluisi auttaa Mikahia ja Monikaa luomaan lantaa, eikä leikkiä lankakerällä!

-Hyvä pointti, Mikah toteaa.

Oliver miltei nolostuu.

-Mä sentään osuin!, hän sanoo.

Seuraavaksi hän viskaa köyden ilmaan ja pyörittää sitä hienon näköisesti.

Hetkeksi aika preerialla hidastuu ja saluunan ovet heiluvat huimaavasti. Cowboy näkee kohteensa, olkipaalin keskellä tallin käytävää. Kohtalon hetki on koittanut. Hänen tilaisuutensa on nyt tai ei koskaan. Katsojat pidättävät hengitystään. Hän tähtää, ja köysi sinkoutuu lupaavan näköisesti ilman halki vain kaataakseen kumoon karsinan oven päällä keikkuvan jouluvalokorin. Se tippuu lattialle ryminän saattamana, ja lasiset koristelamput pirstaloituvat. Sähköjohto katkeaa. Vain yksittäinen sähköisku välähtää tallin lattialla, ja sen jälkeen kaikki ovat hetken hiljaa.

-Nonni!, Taru hihkaisee pirteästi. -That's it, Viivi nylkee sut, kun se saa tietää.

Oliver suuntaa järkyttyneen katseensa Tiiaan, joka sattuu olemaan toinen tallin pyörittäjistä.

Nainen seisoo edelleen Mikahin vieressä tuijottaen lattialla retkottavaa tuhon ja hävityksen jouluihmettä tyhjä ilme kasvoillaan.

-Turha Viivin tästä on suuttua, hän tuhahtaa sitten muiden yllätykseksi. -Sen sietäisi itse olla täällä säätämässä näitä kaiken maailman tilpehöörejä!
Nainen porhaltaa ulos tallista, ja Mikah katsoo tämän perään hämmentyneenä.
Eiväthän Tiia ja Viivi riitele kovin usein. Oliko Tiia muutenkin jotenkin kireällä tuulella?

* * * * *

Kello raksuttaa kotoisasti. Viivin kasvoille heijastuu sinistä valoa, kun hän naputtelee läppäriään keittiön pöydän ääressä. Jouluratsastuksen infojuliste on valmis, mutta Viivi ei ole aivan varma, pitäisikö taustasta tehdä vihreän sijasta sittenkin perinteinen punainen. Tallilaisten rakastama perinne talvisesta maastosta aatonaattona tuntuu kutkuttavalta ajatukselta. Vasta hetki sitten oli viime vuoden jouluratsastus, ja taas sitä ollaan vuoden lopussa.

“We Wish you a Merry Christmas”, kuuluu Viivin koneelta, ja hän hyräilee mukana.

Ovi käy, ja Tiia astelee eteiseen tuoden mukanaan viileän tuulahduksen pakkasilmaa. Hän tulee keittiöön hakemaan lasin vettä, eikä ole huomaavinaanakaan Viiviä.

-Moi, Viivi sanoo kylmästi.

-Moi, Tiia mumisee.

-Onko Halla yhtään parempi?, Viivi kysäisee muina miehinä.

Tiia juo lasinsa tyhjäksi.

-Mistäs mä tietäisin, hän tokaisee. -Ei se osaa puhua.

Viivi huokaisee ja pyöräyttää silmiään.

-Kuinka kauan sä aiot vielä olla tollanen?

Hän nousee ylös, vie teemukinsa altaaseen ja alkaa tiskata sitä.

“We Wish you a Merry Christmas”

Tiia istahtaa nojatuoliin tuohtuneena ja alkaa vetää tallibootseja jaloistaan.

-No kaipa mulla ny on oikeus olla pikkuusen “tämmönen”. Sä sanoit lähteväs pyörimään jonnekin maailmalle, melkein koko ens vuodeksi! Ja ny Hallaki on kipiä...

-En mä mene mitään turhaan pyörimään!, Viivi tiuskahtaa. -Vaan kisaamaan! Me pystytään Seran kanssa paljon parempaan kuin vaan nää paikalliset pikkukisat. Mitä varten sä luulet että mulla on tämmöinen maailmanluokan kisahevonen?

Koristamassa pihaa vai?

-No onhan mullakin “maailmanluokan kisahevosiä”, Tiia huudahtaa. -Itse asiassa aika montakin! Mulla on Halla ja Tamina ja Roxykin! Mutta ei mulla vaan silti ole tarvetta lähteä millekään maailmanympärysmatkalle!

Hän huokaisee turhautuneena.

-Kesäisinhän me ollaan käyty kauempana kisaamassa, mitä vikaa siinä on ollut?

Viivi pyöräyttää silmiään.

-Kesäisin joo-o, mutta kato ulos! Tuolla on pimeää ja lunta ja märkää. Jos et oo sattunut huomaamaan niin kesä kestää täälläpäin pusikkoa ehkä kaks kuukautta!

“We wish you a Merry Christmas!”

-Ai että täälläpäin pusikkoa!?, Tiia suuttuu. -Meidän yhteinen hevostila on keskellä pusikkoa! Tää juttu on meidän yhteinen! Meidän unelma! Mä en voi uskoa, että sie lähtisit koko vuodeksi ja jättäisit mut yksin tänne. Et sä sen jälkeen varmaan enää halua tulla eres takaisin!

Tiia heittää kenkensä eteiseen ja ryntää yläkertaan paukauttaen ovensa kiinni.

“And a happy New Year!”

Viivi huokaisee ja raapii hermostuneena päätään. Hän ei voi käsittää, miksei Tiia voi olla onnellinen hänen puolestaan. Sitä paitsi kyllähän Tiia pärjäisi Helmiksessä yksinkin, ja olihan heillä apua. Mikahkin oli täällä, ja poika tuntuikin olevan Tiialle kaikkein mieluisinta seuraa nykyään. Viivin kanssa Tiia tuntui viettävän aikaa enää ruokapöydässä.

Ehkä yhdessä asuminen oli ollut huono idea. Ystävyys tuntui kaiketi liian raskaalta, kun sitä ei pääse pakoon mihinkään.

* * * * *

Tiia heittäytyy vuoteelleen siperianhusky Nymeria kannoillaan. Kyyneleet kirvelevät silmiä. Hän ei voi mitään sille, että yhtäkkiä olo on kaikesta joulun tohinasta huolimatta yksinäinen.

Kaikki, mikä on Tiialle tärkeää, tuntuu olevan jonkinlaisen sumuharson takana. Viivi on jättämässä hänet Helmikseen yksin, aivan kuten Mikah teki viime keväänä. Nyt Mikah on palannut, mutta ei oikeastaan sitten kuitenkaan. On suorastaan ihme edes nähdä häntä Helmiksessä.

Ja kaiken sen lisäksi myös Halla saattaisi jättää hänet. Rakas rautias tamma.

Miksi hevosten pitääkin olla sellaisia ihme-eläimiä, jotka telovat itsensä ties mihin? Muutama päivä sitten Tiia oli hakenut Hallaa tarhasta maastoon, ja tamma oli tuosta vain alkanut ontumaan hurjan näköisesti turvonnutta takajalkaansa. Tiian päässä pyörii edelleen eläinlääkäri Hannelen sanat:

“Kylmätään jalkaa, ja mietitään sitten ratkaisuja, jos se ei auta.”

Ratkaisuja? Tiia pyyhkäisee katkeran kyyneleen poskeltaan. Ei tässä mitään ratkaisuja tarvita! Hallan pitää vaan parantua ja sillä selvä.

Halla on Tiian rakkain hevonen. Se on kipakka tamma, jolla riittää luonnetta vaikka muille jakaa. Monesti on selästä lujaa lennettykin, mutta rautiaan laukka on sen väärti. Tiian sydäntä puristaa, kun hän ajatteleeikin tamman menettämistä.

Onneksi Nymeria sentään jaksaa aina lohduttaa.

Luku 3 *Nuuskija*

Seuraavana päivänä Helmijärvellä on seesteinen sää. Lunta ripottelee rauhallisesti, vaikka se tosin enteilee illaksi luvattua rankempaa pyryä. Kello on melkein kaksi iltapäivällä. Vielä on hetken valoisaa.

Hyrisevän bussin lämmöstä on miltei vaikea astua ulos loskaiselle pysäkillle. Taru heilauttaa kuskille kättään ja lähtee kävelemään pikkutietä kohti Helmistä. Koulureppu painaa selässä, sillä sinne on lisäksi pakattu tallivaatteet. Farkuissa, nilkkasukissa ja uudessa sinisessä neuleessa ei kannata mennä tekemään tallihommia.

Taru katsahtaa ympärilleen saavuttuaan tallipihaan. Vain muutama auto kiiltelee Tallituvan edessä; Tiian romuinen lava-auto ja Mikahin matala sininen. Mistään ei kuitenkaan kuulu puhetta, vain kaukainen hirnahdus tallin takaa.

Taru harppoo kohti tallitupaa.

-Hei!

Hän hätkähtää ja kääntyy ympäri. Oliver hölkkää hänen luokseen.

-Moi, Taru sanoo nolostuneena siitä, että oli säikähtänyt.

-Mitäs sä teet täällä?, Oliver kysäisee. -Etkös sä yleensä tule tänne veljesi kanssa myöhemmin illalla?

Taru pysähtyy Tallituvan oven eteen.

-Joo, mutta mä tulín nyt auttamaan vähän tallihommissa. Koristelu taisi jäädä vähän kesken. Mitä sä sitten täällä pyörit?

-Harjoittelen, Oliver virnistää ja näyttää lassokerää kädessään.

-Eikai taas, Taru huokaisee. -Etkö sä oppinut mitään eilisestä?

Oliver vain hymyilee leveästi.

Taru pyöräyttää silmiään ja menee ovesta sisään Oliver perässään. Poika istuu sohvalle, kun Taru menee lokerolleen.

-Hei, mä huomasin, että Tiian ja Mikahin autot on täällä. Tiedätkö sä, missä ne on?,
Taru kysyy etsiessään lokeron avainta.

-Menivät yhdessä maastoon kai, Oliver sanoo lassokerää näpertäen.
Taru henkäisee.

-Oikeastiko? No sepä hyvä!

Oliver kurtistaa kulmiaan.

-Mikä niin?, hän kysyy hämmentyneenä.

-Oletko sä ihan sokea niille?, Taru huokaisee. -Nehän on ihan umpirakastuneita!
Hyvä, että ne menee vihdoin yhdessä maastoon, niillä kun ei ole ollut oikein aikaa
toisilleen.

Oliver tuijottaa.

-Siis Tiia ja Mikah?

-Te pojat olette ihan toivottomia tällaisissa asioissa, Taru päivittelee. -Mä en
välttämättä osaa lassota jouluvaloja, mutta sen verran mä kyllä tajuan, että Tiia ja
Mikah on endgame.

Hän etsii lokeroista villasukkia muina naisina, eikä ole huomaavinaan Oliverin
ilmettä.

-Miksei kukaan ole kertonut mulle?, poika kysyy hämmästyneenä.

-No eihän ne ole edes toisilleen kertoneet, Taru sanoo. -Eivät suostu myöntämään
asiaa.

-Aijaa, Oliver sanoo ja raapii takaraivoaan.

Taru jatkaa vielä: -Ja Joonaa, se joka hoitaa Hallan jalkaa, pyörii täällä yltympäriinsä
ja norkoilee nurkissa kellon ympäri. Se taas taitaa olla pihkassa Viiviin.

Taru vetää ulkohousut päälleen ja tunkee tallikengät jalkoihinsa. Oliver katsoo häntä
arvioivasti.

-Sä taidat olla sellainen nuuskija, hän toteaa.

Taru kohauttaa olkiaan. Ei ole ensimmäinen kerta, kun hän on kuullut itsestään
sanottavan niin.

-Pitää olla perillä asioista, hän toteaa.

Oliver pyörittää nyt lierihattuaan käsissään. Hän on selvästi hyvin hämmentynyt.

-Mutta nyt mä en ihan ymmärrä, hän sanoo viimein.

-Mitä niin?, Taru kysyy.

-Että miksi sä oikeasti tulit tänne asti bussilla hommia tekemään, jos kerran sä et
edes ole täällä töissä tai saa palkkaa? Sullahan ei kai ole edes tuntia tänään.

Tarun ilme vakavoituu hieman.

-Koska mä vain tykkään auttaa, Taru sepittää ja nousee sulkemaan lokeron lukon.

Oliver siristää silmiään.

-Ei mene läpi, hän naurahtaa.

Taru mulkaisee häntä pahasti, mutta paljastaa sitten:

-Okei, okei... Muistatko sä viime joulun?

Nyt Oliver röhähtää nauruun:

-Ai sen, kun sä murtauduit tallille salaa yöllä ja ratsastit Tiian hevosella ja aiheutit kaikenlaista kaaosta, josta mä sain syyt niskoilleni?

Taru punastuu korviaan myöten.

-Ei sitä nyt noin tarvitse kailottaa, hän tuhahtaa. -Mutta sen juuri. Mä haluaisin osallistua jouluratsastukseen tänä vuonna. Ja mä haluaisin ratsastaa Vinskillä. Tiialla on viime joulun tapahtumat vielä varmaan aika tuoreessa muistissa. Ja oletko sä huomannut, kuinka pahalla päällä se on ollut nyt, kun Hallakin on satuttanut itsensä!?

Oliverin ilme on nyt ymmärtäväisempi.

-Eli sä siis yrität pehmitellä sitä tekemällä paljon hommia?

-Jep, Taru sanoo.

* * * * *

Lumi narskuu kavioiden alla, kun Tiia ja Mikah ratsastavat tallipihasta. Maastojen kunto on tarkistettava jouluratsastusta varten, jotta tiedetään, missä kohtaa voi mennä kovempaa ja mitkä polut ovat muurautuneet umpeen. Se on parempi tehdä etukäteen kuin vasta silloin, kun perässä on yli kymmenen ratsukon letka.

Tamina pärskyy innoissaan. Tiia silittää sen kaulaa pidellen ohjia löysästi toisessa kädessään. Tamma on niin rennolla tuulella, että se tuntuu kulkevan ajatuksen voimalla. Perässä Mikah ratsastaa Totilla, joka tavallisesta poiketen vaikuttaa hieman jännittyneeltä.

Ratsukot kääntyvät rinnatusten Helmilampea kiertävälle tielle. Tiia vetää keuhkonsa täyteen raikasta talvi-ilmaa. Hetken rauha tekee hyvää kaiken maailman stressien keskellä.

-Kiva, että sä pääsit tänään mukaan, Tiia sanoo Mikahille, joka maiskuttaa hieman vastustelevaa Tottia eteenpäin.

-Niin, Mikah sanoo hajamielisesti.

-Ei ollakaan hetkeen voitu maastoilla yhres. Sulla on ollu niin palijon kaikkea muuta, Tiia sanoo ja vilkaisee Mikahia sivusilmällä.

-Niin on, tämä vastaa. -Toisaalta ihan kivaa saada vähän vaihteluakin välillä, ja tehdä hommia muuallakin.

-Varmasti, Tiia sanoo ja taputtaa Taminan kaulaa. -Eihän sitä aina jaksaisikaan samaa hommaa. Nyt sie pystyt tekemään niin paljon enemmänkin, kun on prameat koulutuksetkin kasassa.

Tiia vaipuu ajatuksiinsa. Mikah oli koko kevään Englannissa opiskelemassa, kengitystä ja hevosten hoitoa ja anatomiaa sekä ties mitä muuta. Niillä papereilla pääsi Suomessa aika pitkälle, ja Mikah olikin saanut työkeikkoja vaikka mistä muualta, eikä ehtinyt olemaan Helmijärvellä niin paljon. Poika oli sanonut, ettei lopettaisi töitään Helmiksessä, mikä oli sentään hyvä. Mutta se tarkoitti, ettei aikaa hauskanpidolle ja yhteisille maastolenkeille ollut enää niin paljon.

-No, mitä nyt?, Mikah mumisee jossain takana. -Mene!

Tiia kääntyy ympäri satulassaan. Mikah on jäänyt kauemmas ja näyttää olevan vaikeuksissa Totin kanssa. Hevosen silmänvalkuaiset välkkyvät, eikä se suostu ottamaan askeltakaan eteenpäin.

-Totti, tule!, Tiia viheltää, mutta hevonen ei kuuntele. Nainen kurtistaa kulmiaan ja kääntää Taminan ympäri mennäkseen lähemmäksi auttamaan.

Totti ottaa sen merkinä, hypähtää ympäri itsekin ja alkaa rynnistää kovaa vauhtia kotiinpäin.

-Pysäytä, Mikah!, Tiia huutaa.

Taminakin hermostuu. Se noudattaa Tiian käskyä pysyä paikallaan, mutta vaistot käskevät sitä juoksemaan kaverinsa perään.

Mikah kaartaa Tottia tien sivuun ja se pysähtyy viimein kääntyen äkisti vasemmalle. Hän irtoaa satulasta, kiepsahtaa ilmassa ja mätkähtää rumasti lumihankeen. Noustuaan äkkiä ylös Totin ohjat edelleen käsissään, hän katsoo vauhkoontunutta hevosta hämmästyneenä.

-Kävikö pahasti?, Tiia kysyy ravatessaan lähemmäksi.

-Ei, ei muhun sattunut..., Mikah sanoo hämillään. -Mutta tästä hevosesta ei ota selkoa. Mikä sulle oikein tuli?, hän juttelee ruunalle.

Totti on pysähtynyt, mutta näyttää siltä kuin lähtisi lentoon hetkenä minä hyvänsä.

-Outoa, Tiia sanoo kulmiaan kurtistaen. -Tottihan on maastohevonen, sehän yleensä rakastaa metsässä samoilua, eikä hermoile vaikka vastaan tulisi hirvi.

-Olisko se ehkä saanut jostain jonkun kammon?, Mikah pohtii.

-En tiedä, Tiia sanoo huolestuneena. -Mutta tää pitää selvittää. Jos sillä on vain pelkoa niin mä totutan sen maastoihin uudelleen, kyllä se siitä.

Tiia katsoo vauhkoa hevosta outo tunne vatsassaan. Hän ei ole koskaan ennen nähnyt Tottia sellaisena.

* * * * *

Kiiltävät nahkasaappaat kopisevat tallin käytävällä, kun Viivi astelee Seran karsinalta kohti satulahuonetta. Tallilla ei kuulu olevan ketään muuta, onhan kohta jo sulkemisaikakin. Viivi nappaa Seran liikutusvihon ja kynän hyllyltä ja istahtaa

pöydän ääreen kirjoittamaan. Hän merkkää hevoselle seuraavan viikon vapaapäivät ja kirjoittaa lyhyesti kuluneen päivän treeneistä.

“11.12.22, klo 13-14 Tasapaino- ja venyttelyharjoituksia sileällä: Aloitettiin ympyröillä ja spiraaleilla. Hienosti meni. Siirryttiin siirtymisiin ja erilaisiin ratoihin. Tosi hienosti meni. Laukannostot vasempaan hieman haastavampia, mutta hienosti meni. Lopuksi venyteltiin pitkään. Hienosti meni.”

Viivi lukee kirjoittamansa tekstin tylsistyneen näköisenä.

-Me oltaiisiin niin valmiita jo kisaamaan!, hän huokaisee ja nostaa katseensa satulatelineessä kauniin tasapainoisesti istuvaan Seran estesatulaan. Hän nousee ylös, ottaa hyllyltä satularasvapurkin ja pyyhkäisee sitä muutamaan kohtaan satulan mustaa nahkaa. Se on täysin puhdas, kuin varustekaupan hyllyltä napattu. Myös metallinen merkki takakaaren ulkopuolella on pidetty kiiltävänä. Viivi haluaa varusteiden olevan priimakunnossa kisoja varten. Hän katselee niitä hetken ja huokaisee sitten syvään.

-Kyllä me vielä kisaamaan päästän, kunhan Tiia vähän leppy, hän mumisee itsekseen ja ottaa Seran harjaämpärin mukaansa.

Tallin puolella on edelleen hiljaista, kun Viivi tekee tietään takaisin Seran karsinalle. Hän kuitenkin huomaa käytävällä kuljeksivan hahmon, ja tunnistaa heti, kuka on kyseessä. Hahmo on Joonan Jyrkkä, eläinlääkäriin, Hannele Jyrkän siskonpoika, joka on toiminut Helmiksessä Viivin sijaisena. Viivi ei ylläty Joonan nähdessään, sillä mies onkin viettänyt Helmiksessä jostakin syystä enemmän aikaa viimeaikoina.

-Moi!, Joonan ilahtuu ja harppoo lähemmäksi.

-No moikka, Viivi sanoo hieman varautuneena. -Kai sä tiedät, että me suljetaan puolen tunnin päästä?

-Aa, no tota joo.. Mä tulinkin öö... Tsekkaamaan sen Hallan jalan.

-Ai, Viivi sanoo kulmiaan kohottaen ja jatkaa kävelyään Seran karsinalle.

Joonan on harjoittelijana Hannelen eläinlääkäriklinikalla ja hoitaa välillä joitakin vastuutehtäviä, vaikka Viivin mielestä hän käyskenteli kyllä äsken ihan väärässä suunnassa tallia Hallan karsinaan nähden.

-Mitäs tota.. Miten menee?, Joonan kysyy tunnustellen ja asettuu nojaamaan Seran karsinaan samalla, kun Viivi sukii tamman hopeankimoa karvaa.

-Normaalisti kai, Viivi sanoo. -Miltä se Hallan jalka näytti?

-Öm, normaalilta. Näytti, Joonan vastaa.

-Ai voiko sillä jo ratsastaa?, Viivi innostuu.

Tämä piristäisi kyllä Tiiaa.

-Aa! Ei! Vaan tarkoitin, että ei muutoksia. Sillä tavalla normaali, Joonan naurahtaa kiusaantuneena.

-Aijaa, Viivi sanoo pettyneenä.
-Mutta kyllä se varmaan tuosta paranee, Joonaa lohduttaa ohimennen.
-Ai paranee?, Viivi ilahtuu taas.
-Siis ei! Taikka eihän sitä sinänsä voi vielä tietää että miten.. Miten käy, Joonaa hölöttää ja irvistää jo melkein itselleen.
-Aa, niin... Viivi mumisee.

Hetkeksi heidän välilleen laskeutuu kiusallinen hiljaisuus.

-Teillä on täällä sopiva lämpötila hevosille, Joonaa sanoo viimein.
-Niin on, Viivi sanoo siirryttyään selvittämään Seran silkkistä häntää. -Täytyyhän se ollakin.

Taas tulee hetken hiljaisuus.

Viivi heittää talliloimen tamman päälle ja sulkee soljet mahan alta. Kun hän on valmis, Joonaa avaa hänelle karsinan oven ja laittaa sen perästä nätisti kiinni.
-Kiitos, Viivi mumisee hämillään.

* * * * *

Illan hämärtyessä pohjoistuuli heittää Helmijärvelle tujakan lumipyryn. Jäistä tihkua tulee melkein vaakatasossa, eikä taskulampun valokeilassa näy muuta kuin valkoisia rakeita. Tämä ei kuitenkaan lannista nuorta Cowboyta, joka kävelee vihellellä tuttua tietä kotia kohti.

Yhtäkkiä Oliver näkee valokeilassa jotakin, joka saa hänet pysähtymään ja siristämään silmiään. Missä kohtaa se oli? Jotakin tummaa lumessa välähti, Oliver on varma siitä. Hän siirtelee taskulamppua, peruuttaa, ja siinä se on: tassunjälki.

Mahassa tuntuu outo humpsahdus.

Tassunjäljet eivät tosiaankaan ole Helmiksen lähistöllä mitään harvinaisia ilmiöitä, mutta näin suurta tassunjälkeä näkee harvoin. Oliver kumartuu katsomaan sitä tarkemmin. Se ei ole sen kummoisempi kuin koiran jälki, mutta suuri se on. Toisaalta, Oliver ajattelee, Tiialla ja Viivillä on montakin isoa koiraa; Nymerian tassunjälki voisi helpostikin olla noin suuri. Hän yrittää katsoa, minne jälki vie, mutta lunta pyryttää siihen tahtiin, että myös hänen äskän näkemänsä jälki on kadonnut jo miltei kokonaan. Se on koiran jälki, Oliver päättää. Tietenkin se on.

Yhtäkkiä hänen takaansa alkaa kuulua matalaa jyminää. Oliver kääntyy ympäri ja näkee sokaisevat auton valot. Hän siirtyy sivummalle, mutta matala sininen auto pysähtyy hänen viereensä.

Ikkuna veivautuu hitaasti auki ja Mikah tirkistää ulos.

-Hyvä ilma jaloitella, mies tokaisee.

-Jep, Oliver sanoo ja katsoo tyhjää pelkääjän paikkaa kaipaavan näköisenä.
-Sisään sitten, Mikah myöntyy, ja Oliver kipittää äkkiä kyytiin.

Mikah kääntää nopeasti jouluradion äänenvoimakkuutta alaspäin, ja Katri Helenan Joulumaa kuuluu vain himmeänä melodiana auton hurinan yli. Oliver värisee.

-Ehtikö tulla kylmä?, Mikah kysyy.

-Joo, Oliver sanoo, vaikka ei olekaan varma johtuvatko kylmät väreet säätilasta. Hän vilkaisee taustapeiliin, ja on tyytyväinen, että pääseeikin kotiin autokyydillä. He istuvat hiljaisuudessa ja ajavat pimeää metsätietä eteenpäin.

-Eliikkäs, Mika, Oliver aloittaa.

Mikah huokaisee mielessään. Mitähän sillä nyt on mielen päällä?

-Onko sulla Tiialle joululahjaa?

Hyvä ettei Mikah-raukka aja kinokseen.

-Häh? Ei!, hän sanoo pidättyväisenä ja pitää katseensa tiukasti tiessä. Oliver puolestaan tuijottaa virnuillen Mikahia.

-Ollaan realisteja. Sähän olet aivan täysin jumissa tän asian kanssa, Oliver aloittaa. Mikah suo hänelle varoittavan mulkaisun.

-Minkä asian?, hän murahtaa.

-Joululahja on täysin looginen seuraava askel, Cowboy toteaa ja venyttää kätensä laiskasti niskansa taakse.

Mikah ei vastaa mitään.

Puut heidän ympäriltään jäävät taakse, kun asuinalue tulee näkyviin.

-Kukkiako?, Mikah myöntyy viimein.

-UU, Oliver innostuu. -Aika rohkeaa. Täytyy sanoa, että säästäisin ite ne ystäväpäivään.

-No mitä sitten?, Mikah kysyy pientä turhautumista äänessään.

-Vaikka jotain itse tehtyä. Älä kuitenkaan leivo mitään, sä tuskin olet siinä kovin hyvä.

-Itse tehtyä, Mikah toistaa.

-Jep, Oliver sanoo.

Mikah kääntää autonsa matalan tiilitalon eteen.

-Kiitos kyydistä, Oliver sanoo.

Mikah näyttää murjottavan.

-Älä huoli, en mä kerro kellekään, Cowboy sanoo.

-Kiitos, Mikah mumisee. -Sano terveisiä sun vanhemmille.

Oliver jähmettyy hetkeksi.

-Äidille, hän korjaa.

-Niin, Mikah sanoo ja räpäyttää silmiään. Hän ei tiennyt, että Oliverin isä ei ole kuvioissa.

Oliver tarpoo kotiovella kohonneen kinoksen läpi. Talon ympärillä leijailee piparkakkujen tuoksu. Hän katsoo, kuinka Mikahin matala sininen auto ajaa pois pihasta. Sitten hän virnistää. Taru oli oikeassa.

Luku 4

Sydän kurkussa

18.12.22

Tummanharmaan ruunan sieraimet ovat laajenneet ja sen silmänvalkuaiset vilkkuvat. Sen hengitys höyryää pakkasilmassa. Tiia istuu selässä ja patistaa hevosta hellästi eteenpäin. Se ottaa muutaman epävarman askeleen kohti kaukana siintävää metsää, mutta pysähtyy sitten taas.

-Hyvä poika, Tiia sanoo ja antaa sen seistä hetken paikoillaan.

Hän istuu kuin tatti. Hengittää rauhallisesti ja silittää hevosen kaulaa. Kun hän tuntee hevosen rauhoittuvan, hän pyytää sitä astumaan taas muutaman askeleen eteenpäin.

Hiljalleen hevonen lähestyy metsän reunaa. Tiia antaa sille makupaloja aina, kun se tekee oikein.

-Hieno poika Totti!, hän kehuu.

Hevonen tuntuu rentoutuvan koko ajan. Kun he pääsevät metsän ympäröimälle tielle ja kävelevät sitä reilun matkaa eteenpäin rauhallisin mielin, Tiia nauraa riemusta.

Päällepäin ei näy, että naisen selkään on tulossa mustelma hänen liusuttuaan alas selästä pariinkin otteeseen muutamaa tuntia aiemmin, kun hän oli kokeillut samaa hieman vähemmän kärsivällisellä taktiikalla.

* * * * *

Aamu

Aamukuudelta on säkkipimeää Tiian harppoessa talvitakki puoliksi kiinni ja tallisaappaat yökkärihousujen päällä aamutalliin. Hän vetäisee auki kentän viereisen päätyoven ja sytyttää valot tallin kaikille käytäville. Hevoset räpyttelevät silmiään unenpöpperössä. Osa nousee ylös karsinansa pohjalta yltä päältä puruissa. Muutama huonokäyttöksinen paukuttaa ovea tai kuopii lattiaa aamuruoan toivossa.

Tiia rientää kuitenkin ensimmäisenä sydän kurkussa Hallan karsinalle. Hän kurkistaa oven yli.

-Hei tytsy!, Tiia kuiskaa. -Huomenta! Mitä kuuluu?

Hän raottaa varovasti karsinan ovea ja livahtaa sisälle.

Hallan silmät ovat ummessa ja se näyttää nukkuvan. Tiia kokeilee sen jalkaa kädellään ja riisuu vanhan kääreen. Sitten hän silittää hetken tamman pörhiintynyttä karvaa pitkin sen korkeaa säkää ja kaulaa. Hän siirtää jouhia pois sen nuokkuvilta silmiltä, katselee sen suippoja korvia ja roikkuvaa alahuulta.

Tiia painaa suukon tamman pehmeään turpaan. Kyyneleet kihoavat naisen silmiin.

Luku 5

Uni

Uusi päivä on ollut Helmijärvellä harmaa ja räntäinen. Keskustassa liikkeellä on varsin vähän porukkaa, sillä on vasta keskipäivä ja suuri osa väestä on yhä koulussa ja töissä. Kaduille on ilmestynyt lämpimiä jouluvaloja, jotka hohkaavat kultaisina lumen seassa. Helmijärven ala-asteen ryhmät kiertelevät siellä täällä laulamassa joululauluja keräten rahaa hyväntekeväisyyteen. Kauppojen ikkunoihin on ilmestynyt pumpulia ja paperitähtiä, samoin myös kerrostalojen ikkunarivistöistä suurimmassa osassa näkyy kynttilöitä tai koristeellisia valoja.

Sohjo väistyy renkaiden alta, kun auto kääntyy Simpukka Cafen viereiselle parkkipaikalle. Mikah paiskaa oven kiinni ja lukitsee auton samalla, kun hän kävelee koleasta talvisäästä kahvilan lämpöön. Oven yläpuolella oleva tiuku kilahtaa, kun hän astuu sisään. Muutama tallilta tuttu kasvo istuu nurkkapöydässä. Kaiketi joitakin hevosten hoitajia Helmiksestä.

-Moi!, Sanoo tiskin takana hyörivä harjoittelija. -Mitäs sulle?

-Kahvi ja tollanen leipä, kiitos, Mikah sanoo ja osoittaa lasin takana olevia herkullisen näköisiä ruisleipiä, joiden välissä näkyy olevan kinkkua, salaattia, tomaattia ja muuta mukavaa.

-Okei, pieni hetki, tarjoilija sanoo pirteästi ja menee kaatamaan kahvia.

Mikah riisuu pipon ja hanskat ja istuu korkeille baarijakkaroille odottamaan. Tiskin takana olevasta teeveestä kuulunut tasainen pajatus taukoaa, ja uutisten mahtipontinen teemamusiikki alkaa soida. Se kiinnittää Mikahin huomion. Tähän aikaan ei yleensä tule mitään uutisia.

“Helmijärven ja Hirvivaaran alueella on tehty useita havaintoja harvinaisen lähellä asutusta liikkuvista harmaasusista. Asiantuntijan mukaan miltei kymmenen yksilön

joukko on joutunut erilleen laumasta ja harhailee nyt metsiä pitkin lähemmäksi asuinalueita. Alueiden asukkaita pyydetään olemaan varuillaan ja pitämään lemmikkieläimensä sisällä. Myös pienten lasten ulkoilua tulisi valvoa. Seuraavaksi saamme paikalle asiantuntijan kertomaan, mitä kannattaa tehdä tilanteessa, jossa joutuu suden kanssa kasvokkain...”

Myös muualla kahvilassa on hiljennetty tuijottamaan television näyttöä. Mikah kaivaa puhelimen äkkiä housuntaskusta ja näppäilee Tiian numeron.

* * * * *

Aamupäivän harmaa lumipyry on ohitse, ja Tiia on tärpännyt saman tien kiinni tilaisuuteen.

-Hieno poika. Näetkö? Ei mitään hätää, hän höpöttää Totille ja antaa sille palasen porkkanaa.

Hän ottaa hieman vauhtia ja kiipeää uudelleen sen selkään.

-Hyvä, juuri noin, hän kehuu posket punaisina.

Totti lähtee liikkeelle kevyin avuin. He ovat päässeet jo aika kauas kotoa, eikä hevonen ollut vaikuttanut hermostuneelta kuin kerran kapealla maastopolulla. Tiia vie sitä kauemmaksi askel askeleelta ja varmistaa, että hevonen pysyy koko ajan rauhallisena. Hän pysähtyy välillä kehuaan sitä ja jalkautuu näyttämään sille ympäristöstä asioita, joita sen ei tarvitse pelätä.

Hevonen on paljon parempi kuin eilen. Ehkä se alkaa tosiaan jo rauhoittua. Mikä ikinä sen olikaan tullut, hevonen taitaa olla pääsemässä siitä jo yli ja vaikuttaa omalta normaalilta itseltään. Tiia kääntää sen kohti kotia ja kääntyy aina välillä takaisin muutaman askeleen verran tarkkaillakseen hevosen reaktioita. Ei mitään tavallisesta poikkeavaa. Lammenkin he olivat päässeet kiertämään täysin ongelmitta.

Tiia tuntee puhelimen soivan taskussaan, ja hän kaivaa sen esiin. Totti kävelee tottuneesti kotia kohti, eikä välitä ratsastajan vajavaisesta keskittymisestä.

-Haloo- Moi Mikah. Maastossa. Miten niin?

Tiian ilme vakavoituu ja kylmät väreet luikertelevat pitkin niskaa ylös kypärän alle.

-Okei, lupaan, Tiia painottaa ja sulkee puhelimen. Sitten hän antaa hevoselle lisää pohkeita.

-No niin Totti-poika, eiköhän mennä reippaasti kotiin, Tiia puhelee hermostuneisuuttaan peitellen ja maiskuttaa hevoselle.

Totti nostaa päätään tuntien muutoksen ratsastajan tunnetilassa. Rauhallinen varmuus alkaa rakoilla. Sen mieleen hiipii epäily, mutta se tottelee kuitenkin ohjeita ja lähtee askeltamaan ripeästi kohti kotia.

* * * * *

Kohmeinen aitalanka takertuu kiinni rullaan. Kova pakkaneen hankaloittaa työtä huomattavasti. Onneksi paikalla on paljon tallin väkeä auttamassa. Tiia kiertää ympäriinsä saksien kanssa ja neuvoo, kuinka lanka tulee kieputtaa aitatolppiin. Hän toivoo, että se riittää. Hänen ei ole koskaan ennen tarvinnut miettiä, minkä kokoisesta välistä harmaasusi mahtuisi. Taikka kai ne olivat ketteriä hyppimäänkin...

-Eikö meidän olisi järkevää vaan pitää hevoset sisällä, kysyy yksi nuori tuntilainen. Tiia pudistaa päätään ja selittää, että hevosten on pakko päästä ulos tarhailemaan, tai ne tulisivat hulluiksi.

Taru auttaa Oliveria pitämällä kiinni kerästä, kun poika kiertää ponitarhaa sormet kohmeessa.

-Ihan kamalaa, Taru mumisee. -Hirveätä.

-En mä usko, että ne tänne tulee Taru, Teemu lohduttaa. Isoveli ei kuitenkaan ole itsekään aivan varma siitä, mitä lupaa.

-Miten täällä sujuu?, Tiia kysyy porhaltaessaan paikalle tallin toiselta puolen.

-Ihan hyvin kai... Pitikö se laittaa noin alas?, Taru kysyy huolestuneena.

-Toi on just hyvä, Tiia sanoo ja pörröttää Tarun tupsupipoa.

-Tänne tarvitsis saksia!, Oliver huutaa viimeisen tolpan kohdalta. Tiia kiikuttaa miltei jäätyneet saksen paikan päälle ja ne nirhovat narun poikki nipin napin.

-Kiitos teille avusta, Tiia sanoo lopulta. -Tämä saa riittää toistaiseksi.

Taru näyttää yhtäkkiä toiveikkaalta. Oliver vilkaisee häntä nopeasti.

-Hei, Tiia..., Taru aloittaa. -Kun jouluratsastuskin lähestyy, niin...

-Ai niin!, Tiia huudahtaa. Hän näyttää järkyttyneeltä ja kääntyy sitten pahoittelevasti heidän puoleensa. -Sitä ei tietenkään voida nyt pitää. Se on pakko perua. Anteeksi kauheasti, mutta se olisi liian vaarallista.

Tuike Tarun silmissä sammuu.

-Ai, niin tietysti.

-Mun pitää mennä kertomaan muillekin, Tiia sanoo ja jättää saksen Teemulle.

* * * * *

Rappukäytävässä on hiljaista. Vain avaimet kilisevät, kun ne kiertyvät lukossa ja avaavat puiseen oven. Korkojen kopinan saattamana nainen menee sisälle asuntoon.

-Moi äiti!, kuuluu hihkaisu, ja pieni tyttö ryntää halaamaan äitiään posket punaisina.

-Moi!, nainen hihkaisee ja laskee salkkunsu korkokenkiensä viereen eteiseen. Sitten hän riisuu pitkän, elegantin takkinsa ja laittaa sen siististi naulakkoon.

-Kato, mitä mä sain joulukalenterista, tyttö intoilee ja näyttää ranteessaan olevaa värikästä korua.

-Hieno, äiti hymyilee, vaikka onkin väsynyt.

Olohuoneesta kuuluu television levotonta muminaa. Nainen menee sinne haettuaan keittiöstä jogurtin ja jää seisten tuijottamaan ruutua. Tytär juoksee innoissaan ympäri sohvan, mutta äidin ilme vakavoituu uutisten myötä. Hän ottaa äkkiä puhelimensa esiin ja etsii yhteystiedoista Viivi Laakson. Puhelu piippaa hetken ja menee sitten vastaajaan.

-Viivi? Olga tässä. Mä katsoin uutisia... Tarvitseeko mun tulla sinne? Mä olen vähän huolissani. Soita mulle heti!
Hän lopettaa viestin huokaisten syvään.

-Äiti, me leivottiin Maian kanssa pipareita. Haluatko sä maistaa?
Olga katsoo tyttärtään hymyillen.
-Tietysti tahdon.

* * * * *

Neljä kaviota pöllyttää veren tahrinmaa lunta. Metsän pimeys ympäröi levottomat, suuret sydämet. Ne jyskyttävät niin lujaan tahtiin, että korvissa asti tuntuu. Pelokkaat, kiiltävät silmät etsivät jotakin, mihin tarttua. Polkua, joka ei olisi umpikuja.

Nyt kavioita on enemmän, kahdeksan, kuusitoista. Ne rummuttavat maata ja pakenevat. Hän on yksi heistä, mutta puut ympärillä eivät liiku. Ne eivät liu'u tai jää taakse askelten mukana. Sen sijaan maa avautuu, se upottaa ja liimaa jalkoja kiinni valkeaan lumeen, joka onkin yhtäkkiä tahmeaa kuin siirappi.

Pahuus on selän takana ja lähenee koko ajan, mutta sinne ei uskalla katsoa. Maa alkaa kääntää neljän jalan kehoa, joka yrittää rimpuilla irti. Maa kääntää, kääntää kohtaamaan sen, mitä paetaan. Lauma katoaa ympäriltä, jatkaa ilman häntä. Heikko jätetään taakse, ja kavioiden kopse kaikkoaa.

Tiian sydän pamppailee kauhusta, kun olento tulee lähemmäksi. Kylmän hien ja helpotuksen aalto valahtaa hänen lävitseen, kun hän huomaa eläimen Nymeriaksi. Ihana, tuttu Husky. Kylmät silmät, joiden takana viileä lempeys ja pehmeä turkki. Koiraa voi huoletta kurottaa silittämään.
-Nymeria! Tiia huutaa helpottuneena, kyyneleitä silmissään. Hän ojentaa kätensä.

Siinä samassa silmien väri onkin keltainen, turkki karheutuu, hampaat terävöityvät. Tutun koiran haukun sijaan eläimen irvistävästä suusta pääsee niskakarvat pystyyn nostava murina, sitten ulvaisu. Nymeria on poissa, kun peto ponnahtaa ja hyppää kohti ojennettua kättä.

Kirkaisu sivaltaa yön rauhallista hiljaisuutta. Tiia herää siihen itsekin ja huomaa istuvansa pystyssä, selkä ja kasvot yltä päältä hiessä. Olo on kuumeinen.

Levottomuus on kuitenkin todentuntuinen, eikä hän saa ravisteltua sitä pois, vaikka hengittää syvään monta kertaa. Sydän hypähtää uudelleen, kun huolestunut Nymeria loikkaa sängylle naisen viereen.

-Ei hätää, Tiia kuiskaa sille ja silittää sitä hieman epäröiden. Olento kuitenkin on kuin onkin Nymeria, ja tämä on todellisuus. Turvallista ja pimeää. Koira vingahtaa huolestuneena.

Jokin saa Tiian kuitenkin nousemaan ylös vuoteesta ja kietomaan aamutakin ylleen. Tunne siitä, että jokin on vialla, ei tahdo lähteä hänen sydämeltään.

Nymeria seuraa häntä ulos hyytävään pakkasilmaan. Tähtitaivas on henkeäsalpaavan kirkas, ja metsän varjo kohoaa mustana Helmiksen ympärillä. Kaukana kuuluu jäätyvän järven kumeeaa ääntä. Ihmisen ei kuulunut nähä paljasta luontoa tähän aikaan, näin karuna ja anteeksiantamattomana.

Viime talvena tähän aikaan Tiia oli herännyt yöllä, kun tallilla oli tapahtunut kummia. Silloin kyseessä oli kuitenkin vain Taru, joka oli ollut salaa ratsastamassa. Nyt Tiia melkein toivoo, että kyseessä olisikin taas vain jokin innokas heppatyttö.

Ulkona on äärimmäisen hiljaista ja kiristävä pakkanen. Nymeria kannoillaan Tiia kävelee kohti pihattotarhaa. Jokaisella askeleella hän tuntee olonsa entistä levottomammaksi, sillä hevosia tarhassa ei näy. Hän tuli ulos vain varmistukseksi, että kaikki on hyvin, hän muistuttaa itseään. Uni tunkeutuu kuitenkin uudelleen ja uudelleen hänen mieleensä, ja sydämen tykytys nopeutuu. Tiia nopeuttaa askeleitaan. Kun hän kurottaa kohti aitaa, aivot eivät suostu uskomaan, mitä aistit kertovat:

Aitapuomit ovat osittain maassa, samoin kuin muutama sähköaidan riekale. Tiia hapuilee ilmaa kuin ei uskoisi, että portti on tosiaan hajotettu tuusan nuuskaksi.

Nymerian voimakas haukku värisyttää pakkasilmaa sen nuuhkittua maahan jääneitä jälkiä. Tiia on pyörtyä kauhusta. Tärisevin käsin hän haparoi puhelinta taskustaan.

Mielessään hän käy läpi pihatossa olleita hevosia: Leo, Pamela, Tuure... Impi. Sydäntä vihlaisee kivuliaasti.

Luku 6

Suunnitelma

Aamun ensimmäiset auringonsäteet lankeavat Helmijärvelle.

-Okei, nyt voidaan mennä, Mikah sanoo vilkaistuaan vaalenevalle taivaalle.

Tiia nousee malttamattomana Taminan satulaan. Muut taluttavat vielä hevosiaan pihalle. Viivi saa vasta jalkansa Jeren selän yli, kun Tiia on jo patistanut tammansa raviin. Tiiviisti Viivin perässä ratsastaa Joono Mimmillä. Mikah on noussut Firenzen selkään ja yrittää pysyä Tiian kannoilla.

-Kukaan ei ole soittanut, joten hevosten on pakko olla metsässä, Tiia sanoo tarkastaen nopeasti taas puhelimensa.

-Ehkä meidän pitäisi hajaantua.

-Eikä todellakaan!, Mikah sanoo yrittäen pitää äänensä vakaana. Tiia vaikuttaa hermostuneelta, ja tuntuu kaiken lisäksi välttelevän katsekontaktia.

-Meillä on loputtomasti metsää, Tiia tiuskaisee ärtyneenä.

-Joono ei tunne paikkoja, Mikah sanoo.

Tiia vilkaisee takana ratsastavaa Joonaa, joka flirttailee parhailaan iloisesti Viivin kanssa. Tiia myöntyy hieman, mutta näyttää silti jotenkin loukkaantuneelta.

-Turvallisempaa on pysytellä yhdessä, Mikah järkeilee. -Vaikka ymmärrän kyllä, että hajaantumisessakin olisi ideaa...

-Joo joo, tajusin mie, Tiia tuhahtaa ja ottaa etumatkaa Taminan kanssa.

He suuntaavat ensin Helmilammen ympäristöön. Maassa ei näy merkkejä kavionjäljistä, mutta hevoset ovat saattaneet käyttää myös pienempiä sivupolkuja.

Hetken hiljaisuuden jälkeen Joono avaa suunsa:

-Niin mihin kisoihin sä ajattelit sitten mennä?

Hiljaisessa metsässä ääni kantautuu aika kauas, ja Viivi vilkaisee Tiiaa varautuneena.

-Joihinkin sellaisiin, missä on tarpeeksi vastusta, Viivi vastaa.

-Eikö mussa ole vastusta vai?, Joono kysyy muka loukkaantuneena.

-Ei, Viivi hymähtää, ja Joono nauraa.

Tiian kannoilla pysyttelevä Mikah pysäyttää Firenzen.

-Okei, hän sanoo viimein kuunneltuaan tarpeeksi turhanpäiväistä höpinää.

-Hajaannutaan!

Tiia näyttää innostuvan. Viivi ja Joono nostavat katseensa ja ratsastavat lähemmäksi.

-Eikö se olis aika vaarallista, Viivi kysyy ja vilkaisee ympärilleen.

-Mennään pareittain. Vaikkapa... Minä ja Tiia ja te kaksi, Mikah sanoo muka mietiskellen.

-Sopii!, Joono hihkaisee reippaasti.

Viivi vilkaisee Mikahia arvioivasti.

-Nähdään tallilla hyvissä ajoin ennen kuin alkaa hämärtää, Mikah sanoo.

-No me voidaan vaikka käydä rannan puolella viheltelemässä, Viivi keksii.
-Okei, me otetaan Ikilaulun ympäristö, Mikah sanoo päättäväisesti.

* * * * *

Varpaita kipristelee jo kylmästä, mutta Tiia ratsastaa edelleen edellä eikä näytä aikovan hidastaa tahtiaan. Mikah päättää pitää suunsa kiinni ja pysytellä sitkeästi perässä.

Joonalla ja Viivillä puolestaan sujuu melko rattoisasti rupertellen. Viiviä huolettaa hevosten kohtalo, mutta hänen on myönnettävä nauttivansa Joonan seurasta, varsinkin, kun maastot tuntuvat nyt entistä turvattomammilta.

Himmeä aurinko nousee ylös keskelle taivasta, muttei jaksa pitkään, vaan alkaa hämärtyä jo kahden jälkeen. Se vetäytyy metsän taa kuin myöhästelijä, joka ei uskallakaan tulla sisään kesken kaiken.

Tiia vilkaisee taivasta ja toivoo, ettei Mikah huomaisi sen jo hämärtävän. Totta kai hän huomaa.

-Okei, meidän pitää kääntyä takaisin, Mikah sanoo.

-Eikä, Tiia sanoo pettyneenä vaikka tietää, että heidän on mentävä. -Mä olin varma että me löydettäisiin hevoset! En mä voi nukkua jos niitä ei löydy.

Mikah kääntää Firenzen ympäri ja lohduttaa:-Tuskin ne on erillään toisistaan. Tiia vilkaisee häntä taas, mutta ei katso silmiin. Hän kääntää Taminan ympäri ja he ratsastavat hiljaisuuden vallitessa takaisin tallille, jossa Viivi ja Joonakin ovat - tyhjin käsin.

* * * * *

Taru istuksii Tallituvan vaalenvihreällä säkkituolilla. Hän tapittaa ikkunasta ulos metsään päin ja rouskuttaa piparkakkua kuin popcornia elokuvateatterissa. Taru on odottanut koko päivän levottomana, että kadonneet hevoset saapuisivat takaisin tallipihaan.

-Hei!, hän kiljahtaa yhtäkkiä. -Tuolta tulee joku! Niitä on monta!

Taru ei meinaa pysyä pöksyissään.

-Kaksi, ja molemmilla on ratsastaja, Teemu sanoo pettyneenä. Noi on Tiia ja Mikah. En mä näe muita.

Taru painaa nenänsä kiinni huurteiseen ikkunaan.

-Ehkä siellä takana on pieni Leo...

Mutta parivaljakon lähestyessä tulee koko ajan selvemmäksi, että kyseessä on tosiaan vain Tiia ja Mikah, ilman muita hevosia. Taru yrittää pidätellä itkua ja Teemu tietää sen.

-Kyllä ne ihan varmasti tulevat kotiin, jos niitä ei löydetä ensin, veli sanoo.

-Mun mielestä meidän pitää tehdä jotakin, Taru sanoo.

-Taru...

-Hevoset löytyy varmasti nopeammin, jos etsijöitä on enemmän. Mun mielestä me voitaisiin ihan hyvin mennä etsimään niitä huomenna.

-Tiia ei ole antanut lupaa mennä maastoon. Ei hevosia voi jalkaisinkaan mennä nyt etsimään, sehän on vaarallista. Älä nyt hanki mitään ideoita, Teemu sanoo painokkaasti. Hän tuntee siskonsa.

Ovi avautuu ja kylmää ilmaa tuulahtaa sisään. Oliver riisuu bootsinsa ja heittäytyy rennosti sohvalle lämmittelemään varpaitaan.

-Mitäs täällä puhutaan?, hän kysyy. Taru ja Teemu vilkaisevat häntä.

-Tarun mielestä meidän pitäisi lähteä etsimään heppoja ja lähteä sudenmuonaksi metsään, Teemu sanoo.

-No en mä ihan tota tarkoittanut, Taru tuhahtaa ja kääntää katseensa takaisin ikkunaan.

Tiia ja Mikah ratsastavat juuri Tallituvan ohi.

-Voih! Näittekö te Tiian ilmettä!? Sehän ihan masentuu!, Taru parahtaa.

-Vähemmstäkin, Oliver toteaa ohimennen.

-Ne ei saa erota Mikahin kanssa!, Taru jatkaa huolestuneena.

-Taru, ne ei ole edes yhdessä, Teemu muistuttaa ja alkaa pukea saappaita jalkoihinsa. Sisko ei näytä kuuntelevan.

-Koko tallin väki on ihan sekaisin ja kaikki muuttuu, hän mumisee huolissaan.

-Taru, mä menen ottamaan Maverickilta loimen pois, ja sen jälkeen lähdetään kotiin, okei?, Teemu tokaisee ja sujahtaa ulos ovesta. Taru katsoo tämän perään naama kurtulla. Oliver vilkaisee häntä.

-Älä nyt sano, että sä..., hän aloittaa.

-Mä menen huomenna etsimään heppoja, Taru sanoo ja nousee päättäväisenä ylös. Oliver huokaisee.

-Tuletko sä mukaan?, Taru kysyy reippaana.

-En! Teemuhan sanoi, ettei sinne kannata mennä syötäväksi.

-Selvä sitten!, Taru sanoo. -Mä lähdän metsään huomenna kello kaksi, tulit tai et.

Oliver ei ehdi vastata, kun ovi käy taas ja sisään astuu tällä kertaa Sabrina Kurkinen.

Sabrina on heitä hieman vanhempi, 17-vuotias, pinnallinen ja ulkomuodoltaan täydellinen, ja kaiken lisäksi erittäin tietoinen siitä. Hän heilauttaa kiiltäviä hiuksiaan ja katsoo Tarua kylmästi.

-Sori, jos keskeytin jotain, Sabrina letkauttaa, vaikkei tarkoita sitä.

-Et keskeyttänyt!, Oliver sanoo äkkiä ja kohottaa ryhtiään. Taru katsoo häntä inho kasvoillaan.

-Huomenna kello kaksi, hän sanoo vielä Oliverille. Poika ei vastaa mitään. Turhautuneena Taru nappaa takkinsa ja harppoo ulos ovesta Teemun perään.

-Mitä tapahtuu huomenna kello kaksi?, Sabrina utelee eväitään syöden, kun Taru on mennyt.

-En tiedä, ota tuosta nyt selkoa, Oliver naurahtaa hermostuneena.

-No älä, Sabrina sanoo kohottaen kulmiaan.

Tulee hiljaista, ja Oliverista tuntuu, että asialle on tehtävä jotakin.

-Hevosia ei sitten löytynyt, hän tokaisee.

Sabrina naurahtaa.

-Joo, siinä taas lojaaleja ratsuja. Tällekin tallille ei tekisi yhtään huonoa hankkia vähän laadukkaampia hevosia. Ehkä ihan hyväkin, jos niitä ei löydy.

Oliver naurahtaa konemaisesti, mutta jää sitten tuijottamaan Sabrinaa epäuskoisesti.

Kuuliko hän nyt ihan oikein?

-Mulla on vielä muutama karsina, Oliver sanoo, laittaa bootsit jalkaan ja lähtee hänkin ulos kulmiaan kurtistaen.

Luku 7

Katastrofin ainekset

Jo toinen aamu toisen levottoman yön jälkeen. Kello tulee vasta yhdeksän, mutta Tiia tekee jo malttamattomana lähtöä. Nainen on väsynyt, mutta ahdistuksen adrenaliini pitää hänet liikkeellä. Hän vuorautuu eteisessä untuvaan ja lampaankarvasaappaisiin, villapipoon ja paksuihin hanskoihin.

Viivi pölähtää aamutakissaan eteiseen. Hänen tukkansa on pörrössä.

-Lähdetkö sä nyt jo?, Viivi kysyy arvaten Tiian aikeet.

-Tuletko sä mukaan?, Tiia innostuu.

-En, mun täytyy ihan totta keskittyä näihin loppuvuoden tuntien suunnitteluun.

Pettymyksen näkee Tiian kasvoista. Hän kietoo vielä huivin kaulaansa.

-Ehkä sunkin pitäisi keskittyä nyt muuhun, Viivi sanoo varovasti. -Tiedän, että tunteja on peruttu, mutta täällä on paljon muutakin tehtävää. Meidän pitää nyt vaan pysyä rauhallisina ja odotella soittoja. Poliisillekin on ilmoitettu.

-Akulla voi kestää kauankin, Tiia murahtaa.

-Sitä paitsi, Viivi jatkaa. -Olga on yrittänyt soittaa... Mä luulen, että se on huolissaan meidän tallinpyörittämisestä. Ehkä parempi, ettei nyt riskeerata muuta ohjelmaa tän tilanteen vuoksi. Jos Olga päättää tulla visiitille tän kaiken keskellä, meillä on kaikki katastrofin ainekset. Eikä me muutenkaan voida tälle asialle nyt mitään.

-No helppohan nuan on ajatella, Tiia sanoo kulmiensa alta.

-Sä olet ihan mahdoton!, Viivi kivahtaa. -Meillä on muitakin hevosia, joita pitää hoitaa. Ja tallitöitä!

-Se voi olla sekunneista kiinni, mitä niille tuolla metsässä käy!, Tiia kiljahtaa. Hänen silmissään on kyyneliä.

-Sä olet vaan taas vihainen siitä mun kisajutusta, etkö olekin?, Viivi huutaa. - Mikset sä voi ymmärtää mua? Oletko sä kateellinen, että mä pääsen kisaamaan?

-Miten sie voit olla noin itsekäs!, Tiia parahtaa ja rynnistää ovesta ulos.

Viivi katsoo hänen peräänsä ja hautaa sitten kasvonsa käsiinsä. Miten tässä kävi taas näin?

* * * * *

Helpotuksen aalto kulkee Tiian läpi, kun hän näkee Mikahin auton olevan edelleen tallipihalla. Mies kuitenkin heittää reppunsa takapenkille ja paiskauttaa oven kiinni. Sitten hän avaa ajajan paikan oven, mutta pysähtyy huomattaessaan Tiian.

-Mikah!, Tiia huutaa ja pyyhkäisee nopeasti kyyneliä naamastaan juostessaan autolle. -Moon menossa ettimään hevosia, haluatko sä tulla mun mukaan?

Mikah huomaa, että Tiia näyttää jotenkin erilaiselta, ehkä hänen äänensä tärisee enemmän tai jotakin. Nainen näyttää samaan aikaan innokkaalta ja hieman epätoivoiselta, ja Mikahista tuntuu pahalta joutua lähtemään.

-Viivi ei taida päästä kun sillä on muuta..., Tiia jatkaa. -Niin että tulisitko sie miun kanssa?

Tiian odottaa kirkkain silmin. Mikah huokaisee.

-En mä pääse millään nyt, hän sanoo viimein. -Mulla on Tampereen suunnalla kengitys ja... Sori.

Tiian on vaikea peitellä pettymystään, varsinkin, kun kyyneleet ovat jo valmiiksi herkässä, mutta hän tekee parhaansa.

-Okei! Okei, hän hihkaisee. -Ei se mitään.

Mikahista tuntuu pahalta, ja hän haluaisi vielä sanoa jotakin. Hän ei kuitenkaan keksi mitään, paitsi että:

-No, mun pitää lähteä ajamaan.

-Joo, tietty, Tiia sanoo ja heilauttaa kättään yrittäen näyttää huolettomalta.

Mikah kääntää autonsa tietä kohti, ja Tiia huokaisee syvään. Hän pyyhkii pois turhautumisen kyneleet ja suuntaa hakemaan Myytä tarhasta.

* * * * *

Viivi tonkii joulukoristelaatikon sisältöä hämmentyneenä. Jouluvalot puuttuvat sisältä tallista, ja laatikossa on vain ihmeellisiä rikkinäisiä pätkiä. Ainakin joulutonttukoristeet voi laittaa esille, sillä ne ovat vielä ehjiä. Muutama kirosana ehtii kuitenkin päästä naisen suusta, kun varajouluvalojakaan ei löydy.

Siistiessään yhden puupölystä tehdyn tontun partaa, hän kuulee viheltelyä käytävästä. Se on pikku-cowboy.

-Moi Oliver, Viivi sanoo ja jatkaa parran siloittelua.

-Makee tonttu, Oliver sanoo.

-Kiitos.

Oliver jatkaa matkaansa, mutta Viivi pysäyttää hänet.

-Hei, ethän sä satu tietämään, mitä meidän jouluvaloille on tapahtunut? Ne on ihan tuusannuuskana.

Oliver nielaisee punastuneena.

-E-en tiedä. Harmi juttu.

-Okei, Viivi sanoo ja katsoo Oliveria arvoivasti päästä varpaisiin.

Oliver on näkevinään Tarun hiippailevan ulkona Viivin takana. Tytöllä on reppu selässään.

-No, sano, jos tiedät, Viivi jatkaa ja laittaa Tontun nojaamaan sopivasti puutolppaan.

-Joo, Oliver sanoo ja kipittää ulos Tarun perään. Tyttö on jo matkalla tarhojen takaa metsäänpäin, kun hän huomaa Oliverin takanaan.

-Taru, odota!, Oliver huudahtaa.

-Shh!, älä paljasta meitä, Taru sihahtaa vihaisena.

-Anteeksi!

-Päätit sitten kuitenkin tulla, Taru jatkaa ja johtaa heitä puiden välistä kohti polkua, jonka hän muistaa nähneensä kesällä.

-No joo, Oliver sanoo. Yksinäinen ihminen syödään paljon todennäköisemmin kuin kaksi.

-No kiitos, Taru mumisee.

* * * * *

Pienen täplikkään käynti rauhoittaa ajatuksia ja tuo rauhan mielelle. Myyn askellus on pirteää ja sen pörröinen harja heiluu sähköisen näköisenä tepastelun rytmissä.

Tiian ei tarvitse tehdä juuri mitään, sillä Myy on innoissaan päästessään taas maastoon.

-Ei mennä sitten kovin kauaksi, Tiia puhelee. -Ja saisit sä vähän hirnuakin, jos vaikka löytyisi kavereita.

Päivä tuntuu valuvan hukkaan. Tiia katsoo silloin tällöin taivasta ja tarkistaa puhelimensa. Jostakin syystä hänen olonsa on yksinäinen ja turvaton, vaikka hän on ratsastanut samat reitit Myyn kanssa varmasti sata kertaa aikaisemminkin.

Ehkä jos Mikah olisi päässyt mukaan, hänellä olisi joku, joka päättäisi, milloin kotiin käännytään. Joku, jonka kanssa voisi yhdessä voinut olla vähän parempi. Myös riidat Viivin kanssa pyörivät mielessä. Tiia ei pidä siitä, että asioiden pitää koko ajan muuttua. Olisiko hän Helmiksessä vuoden päästä ihan yksinään?

Tiia vie Myyn tuttua reittiä ylös Ikilaululle. Hän viheltelee ja huutaa hevosia, mutta luminen metsä on hiljainen kuin tyynylinna. Ehkä korkealta Ikilaululta voisi huutaa alas laaksoon tai ihan vain nähdä tarpeeksi kauas.

Lintu lehahtaa ilmaan kuusenoksalta, ja Tiian sydän hypähtää. Myy pyrähtää eteenpäin, mutta rauhoittuu pidätteistä. Tilanne on nopeasti ohi, mutta epävarma olo jää kiusaamaan Tiiaa. Hänen mieleensä muistuu karmiva painajainen, verinen lumi ja hyökkäävän suden kiiluvat silmät. Tiiaa inhottaa se, että tuttu ja turvallinen metsä, joka oli hänen toinen kotinsa ja turvapaikkansa, on yhtäkkiä niin epävakaa ja vaarallinen. Hän vilkuilee pikkutietä ympäröivää metsää, on näkevinään liikettä siellä sun täällä. Pitäisi pysyä rauhallisena, osata olla johtajana, mutta silti tuntuu siltä kuin Myyllä olisi homma paljon paremmin hanskassa.

Lumisade on tehnyt Ikilaulun jyrkänteestä pehmeän ja pyöreän. Hanki on koskematonta ja sileää. Alhaalla siintävä laakso näyttää uuvuttavan loputtomalta. Tiia nielaisee epätoivonsa ja vislaa. Ääni kaikuu aaltona, mutta suurin osa siitä uppoaa pehmeään lumeen.

Vastausta ei kuulu, mutta Myyn korvat jäykistyvät tötterölle. Tiia kurtistaa kulmiaan. Kuuliko tamma jotakin, mitä hän ei?

Hento, vaimea ininä. Niin pieni, että sitä tuskin kuulee. Myy hirnuu takaisin koko sydämestään. Tamman keuhkot vapisevat ja hengitys höyryää. Tiia nousee äkkiä alas selästä ja ryömii jyrkänteen reunalle. Alhaalla, aivan jyrkänteen alla on Impi. Se näyttää pieneltä ja ilahtuneelta, ja Tiian sydän on pakahtua.
-Hei!, Tiia huutaa tikahtuen onnesta. Mä tulen hakemaan sut! Odota siellä!

Tiia huomaa Myyn tepastelleen lähemmäksi jyrkännettä. Se hirnuu ja tanssahtelee, sillä sen kaveri on alhaalla eikä se meinaa pysyä pöksyissään. Tiia ei pääse seisomaan tarpeeksi nopeasti.
-Ei, Myy! Pysy siellä!

Paniikki nostaa päätään, kun maa naisen painon alla liikahtaa, ja vatsassa huimaa. Tiia nousee äkkiä kauemmaksi, mutta liian myöhään. Paksu lumivaippa lohkeaa ikilaulun reunalta kimeän kirkkaisun saattamana.

Luku 8 *Talvinen*

Päivä on ollut Helmiksessä hiljainen.

Lunta pyryttää hypnoottisesti auton etulasia vasten, ja pyyhkijät on pidettävä päällä. Pimeä on jo laskemassa, vaikka kello on vasta pian kolme. Lumen tulo ei näytä merkkiäkään loppumisesta.

Mikah kääntää autonsa vihdoin Helmiksen pihatielle ja parkkeeraa Tallituvan eteen. Kädet hikoavat hieman, mutta hän nousee autosta ja ottaa pienen paperipussin mukaansa pelkääjän paikalta.

Tallissa on putipuhdasta. Viivi on laittanut paikkoja kuntoon joulua varten. Muutama hevonen rouskuttaa heiniään samalla, kun nainen tyhjentää vanhoja ilmoituksia taululta musiikkia kuunnellen. Huomatessaan hermostuneesti ympärilleen vilkuilevan Mikahin, Viivi ottaa kuulokkeet pois korviltaan ja moikkaa tätä iloisesti.

-Moi, Mikah vastaa ja vilkuilee hevoskäytävää. -Onko öö Tiia täällä?

-Mä luulin, että sulla olisi ollut loppuillankin töitä muualla, Viivi sanoo hämillään. Tiia oli maininnut tästä aiemmin.

-No niin piti olla, Mikah sanoo ja raapii takaraivoaan. -Mutta mä jouduin perumaan sen toisen...

Viivi kurtistaa kulmiaan.

-Mikä toi on?

Hän osoittaa pientä ruskeaa paperipussia Mikahin kädessä.

Mikah ei ehdi piilottaa sitä ja soimaa mielessään itseään.

-Se on semmoinen juttu vaan...

-Mikä juttu? Onko se lahja?, Viivi kiusoittelee.

-Ei varsinaisesti, Mikah sanoo ja punastuu.

-Kenelle se on?

Mikah katsoo Viiviä hetken ja tajuaa, ettei pääse pälkähästä.

-Se on Tiialle kun musta vaan tuntui, että...

-Näytä!, Viivi kiljahtaa ja hyökkää paperipussin kimppuun kuin mikäkin kissanpentu.

-Tää ei sitten ole mikään uutinen, Mikah vannottaa ja yrittää etsiä pakoreittiä katseellaan sillä välin, kun Viivi nostaa pussista pienen, hieman kömpelösti oranssiksi maalatun muovihevosen. Viivi katsoo sitä hämmentyneenä.

-Okei, kiitos, nyt se on nähty, Mikah sanoo nolona ja laittaa ponin takaisin pussiin.

-Fantsu, Viivi toteaa kummallinen ilme kasvoillaan. -Tiia lähti etsimään taas niitä hevosia.

Nyt on Mikahin vuoro kurtistaa kulmiaan.

-Millon?

-No joskus, öö, Viivi takeltelee. -On se ollut jo aika kauan.

Mikah haroo hiuksiaan hermostuneesti.

-Viivi, lähtikö se silloin aamulla sen jälkeen, kun mä lähdin?

Viivi näyttää yhtäkkiä pelokkaalta.

-Varmaan joo, hän mumisee kalpeana.

Mikah menee satulahuoneeseen ja Viivi seuraa häntä.

-Mutta onhan se ennenkin ollut aika pitkiä aikoja siellä, nainen hermoilee. -Se varmaan tulee kohta takaisin..

Mikah nostaa Totin varusteet käsivarsilleen ja menee hevosen karsinalle määrätietoisesti.

-Joon on tulossa katsomaan Hallaa, Viivi mainitsee kynsiään pureksien, kun Mikah laittaa suitsia ruunan suuhun.

-Jää sä tänne, mutta pidä puhelin päällä, Mikah käskee.

-Okei, Viivi sanoo ja avaa karsinan oven Mikahille, joka taluttaa ulos hämmentyneen hevosen.

-Onnea matkaan, Viivi sanoo hermostuneena, koska ei tiedä, mitä muutakaan sanoa. Mikah katoaa ulos hevosen kanssa, ja Viivi jää yksin. Tallissa tulee hiljaista lukuunottamatta vaimeaa joulumusiikkia toiselta käytävältä. Huoli ja syyllisyys alkavat kaihertaa vatsanpohjassa.

Hetken kuluttua Aku Talvisen poliisipaku ajaa Helmiksen pihaan.

Talvinen nousee autosta kahvimuki toisessa kädessään ja letkeästi ympärilleen katsellen. Rento kantrimusiikki pauhaa hänen pakunsa radiosta ennen kuin hän paukauttaa oven kiinni tottuneesti. Hän ei selvästikään osaa odottaa näkevänsä vastaan tulevaa, hermorauniolta näyttävää Viivi Laaksoa.

-Ihan vain muutaman kysymyksen niistä hevosista..., Talvinen aloittaa tajuten, ettei kaikki ole kunnossa.

-Ei, ei niitä ole löytynyt eikä kukaan ole ilmoittanut, vai onko?, Viivi sopertaa sekavasti.

-Ja, Hän hautaa päättään käsiinsä ja vastustelee kyyneleitä parhaansa mukaan. -Ja Tiia ei ole tullut takaisin, se lähti jo aamulla, sille on varmaan sattunut jotakin..

Talvinen istuttaa hysteerisen Viivin tallin käytävällä olevalle penkille ja ottaa puhelimensa esiin tavoittaakseen Helmijärven poliisilaitoksen.

* * * * *

Metsässä on kylmää ja pimeää, mutta kaksikolla on silti melkein kuuma, sillä polvenkorkuisessa kinoksessa tarpominen on raskasta työtä. Lumipyry sulaa kasvoille. Viima on saanut aikaan epätasaisen, arvaamattoman hangen, jonka syvyys vaihtelee äkisti. Välillä on vaikeaa nähdä, mitä edessäpäin on.

Taru viheltelee minkä jaksaa. Hänellä on mukanaan myös pellettejä pakasterasiassa, ja hän hölskyttää sitä nälkäisten karkureiden toivossa. Oliver puolestaan puristaa lassoa kädessään ja yrittää pysyä perässä parhaansa mukaan. Taru on nopea kävelemään sille päälle sattuessaan, vaikka hänen jalkansa ovatkin Oliverin jalkoja lyhyemmät.

-Ehkä meidän pitäisi vaan mennä takaisin, Oliver huutaa myräkän yli, kun hän on kuulevinaan jotakin ympäröivästä pimeästä. Mitä syvemmälle metsään he kulkevat, sitä helpompaa välipalaa he ovat.

-Ei vielä, Taru huutaa. -Nyt on aika, että heppaset palaavat kotiin.

Oliver puree hammasta ja katsoo ahdistuneena kuinka hänen taskulamppunsa välähtää muutaman kerran ja sammuu sitten kokonaan. Yhtäkkiä pimeä tuntuu nielevän heitä entistä enemmän, ja jäljellä on enää Tarun vaaleanpunainen otsalamppu, jonka patteri vilkuttaa jo keltaista.

Oliver juoksee Tarun kiinni.

-Mun lamppu sammui, eikä sunkaan taida kestää enää pitkään, hän järkeilee.

-Älä jankuta, pakko meidän on yrittää vielä, kun tänne lähdettiin.

Oliver huokaa turhautuneena. Hän yrittää kovasti pysyä Tarun askelten tahdissa, kun tyttö harppoo hangessa ylämäet alamäet kuin tiejyrä, vaikka reisiä särkee jo.

-Camoon... TÖMPS!

Oliver törmää Tarun selkään. Tämä onkin yhtäkkiä pysähtynyt.

-Mitä nyt?, Oliver kysyy.

-Shh! Silmät!, Taru henkäisee.

Oliver katsoo Tarun lampun osoittamaan suuntaan, ja totta tosiaan:

Pienen matkan päässä kiiluu pari silmiä. Kumpikin jähmettyy paikoilleen, eikä uskalla hievahtakaan.

Silmäparin taakse ilmestyy toinen, ja yhtäkkiä niitä onkin enemmän. Ne suorastaan hohtavat otsalamppun sokaisevassa valossa. Kylmät väreet luikertelevat pitkin

kaksikon niskaa. Heidän sydämensä hakkaavat niin lujasti, että he kuulevat sen korvissaan. Tuntuu kuluvan pieni ikuisuus ja sitten toinen.

Taru nostaa pellettirasian eteensä ja heilauttaa sitä muutaman kerran. Ensimmäinen silmäpari lähestyy heitä hitaasti. Oliver tarraa kiinni Tarun selkään.

Sitten lumen seasta kaikuu pieni hentoinen hörähdys.

* * * * *

Reppu tuntuu oudolta hevosen selässä istuessa, mutta tuo siitäkin huolimatta turvaa. Siellä on köyttä, tulentekotarvikkeita, puukko, vilttejä sun muuta tarpeellista. Otsalamppu valaisee vain terävän railon hämärälle tielle, mutta onneksi Totilla on kuljettu lamppumaastoja ennenkin. Lumipyry huolestuttaa silti mieltä, sillä kaikki jäljet hälvenevät tuhka tuuleen uuden kerroksen myötä.

Mikah huomaa jännittävänsä hieman hevosen selässä. Hän uskottelee itselleen sen johtuvan vain tilanteen aiheuttamasta yleisestä paniikista, mutta joutuu pian myöntämään, että hänen kroppansa muistaa Totin viimekertaisen shown.

Vuosikaudet hän on ratsastanut huoletta tällä maastovarmalla ruunalla. Hän on tottunut sen askeleisiin niin perin pohjin, ettei hänen ole tarvinnut enää edes hirveästi ajatella ratsastamista. Mikah pitää ohjansa hieman tavallista lyhyempinä, ja Totti nykii välillä päätään turhautuneena.

Olisiko sittenkin pitänyt valita Firenze tälle reissulle, Mikah pohtii. Hän satuloi Totin vanhasta tottumuksesta ja tajusi vasta reippaassa käynnissä, ettei idea välttämättä olisi niin hyvä.

Hän kääntää hevosen Helmilampea kiertävälle tielle. Pala nousee kurkkuun, kun hän lähestyy kohtaa, jossa Totti viimeksi menetti järkensä. Hevonen viskaisee päätään ja ohjat irtoavat Mikahin otteesta. Hän kerää ne äkkiä takaisin käsiinsä ja yrittää pysyä rauhallisena.

Hän näkee maassa kohdan, johon oli tippunut aikaisemmin. Huomaamattaan hän pidättää hengitystään...

Mutta mitään pahaa ei tapahdu. Totti kulkee reippaasti pää pystyssä koko paikan ohi reagoimatta laisinkaan. Mikah huokaisee ja rentoutuu hieman. Hän antaa hevoselle vähän ohjaa ja se pärskähtää tyytyväisenä.

Tiian koulutustuokiot ovat tainneet tehdä sille hyvää, Mikah ajattelee.

Hänen mieleensä putkahtaa Tiian kasvot aamuiselta keskustelulta. Nainenhan oli näyttänyt ihan itkeneeltä eikä muutenkaan omalta itseltään. Toisaalta, hän lohduttaa itseään, monet kerrat aikaisemminkin on sitä tuittupäätä lähdetty jostain pelastamaan, ja nainen onkin sitten tullut hymy korvissa vastaan jossakin metsäpolulla.

Mikahista tuntuu kuin Totti ymmärtäisi tilanteen vakavuuden. Hän painaa pohkeensa hevosen kylkiin ja se nostaa reippaan ravin. Samalla hän tajuaa ikävöineensä hieman tätä hevosta, jolla ei ole hetkeen päässyt ratsastamaan kiireidensä vuoksi.

* * * * *

Joona Jyrkkä suunnistaa kohti Hallan karsinaa hajamielisesti vihellellen. Mahtava päivä, yksi niistä viikon seitsemästä, joina hänen tehtävänään on käydä tarkistamassa tamman kunto. Samalla saattaa myös törmätä mukaviin ihmisiin... Mitä lähemmäksi hän saapuu karsinaa, sitä hiljaisemmaksi muuttuu hänen vihellyksensä. Hän nimittäin löytää sieltä niiskuttavan Viivin. Juuri se henkilö, jonka hän halusikin nähdä, mutta ei ihan tällä tavalla.

-Moi, Joona sanoo.

-Ai moi, Viivi sanoo ja yrittää pyyhkiä kyyneleitä kasvoiltaan. -Mä ajattelin, että tää pitää vaihtaa, hän selittää ja näyttää kylmääkäärettä käsissään.

-Joo..., Joona sanoo kulmiaan kurtistaen ja yrittää nähdä Viivin kasvot paremmin.

-Oletko sä kunnossa?, hän kysyy lopulta huomattessaan, että Viivi tosiaankin itkee. Hän menee sisälle karsinaan.

Viivin itku tuntuu vain yltyvän kysymyksestä.

-Joo, kyllä mä olen, mutta mä olen tainnut pilata kaiken, hän itkee.

-Miten sä olisit pilannut kaiken?, Joona kysyy ja tukee Viiviä hartioista.

Viivi kertoo Joonalle kaiken yhtenä ryöppynä. Hän ei ajatellut puhuvansa tälle näin, mutta hänen täytyy saada purkaa mielensä jollekin. Joona kuuntelee tarkasti kaiken susikatastrofista riidoista Seran ratsastuspäiväkirjaan.

-Ja jouluvalotkin on rikki, Viivi parahtaa surkeana, kun kaikki on saatu sanottua.

Joona auttaa vaihtamaan Hallan kääreen ja istuu sitten Viivin kanssa tallin käytävälle Hallan karsinan ulkopuolelle.

-Anteeksi, Viivi sanoo lopulta. -Ei mun ollut tarkoitus ruveta sulle tästä ulvomaan.

-Ei se mitään, Joona hymähtää. -Sä voit puhua mulle, jos tarvitsee.

Viivi vilkaisee Joonaa nopeasti ja kääntää sitten katseensa polviinsa.

-Kiitos.

Joona katselee lautoja tallin katossa ja kerää hetken rohkeutta. Sitten hän huokaisee, ja aloittaa:

-Hei, mä olen miettinyt...

Viivi katsoo häntä itkusta punoittavin silmin, ja näyttää kovin erilaiselta kuin yleensä. Täydellinen suorittaja on poissa, ja tilalla on pieni, itkuinen ihminen. Jotenkin se ei silti vaikuta Joonasta luotaantyöntävältä, päin vastoin...

-HALOO! Katsokaa, keitä me löydettiin!, kajahtaa huuto tallin käytävältä.

Viivi nousee salamana ylös säikähdys silmissään.

Tallin käytävää pitkin marssii kaksi lumiukkoa, perässään neljä ryytyneen näköistä hevosta. Taru ja Oliver perässään Pamela, Tuure, Impi ja pikkuinen Leo!

-Eikä! Viivi huudahtaa onnellisena. Hän juoksee rapsuttamaan rakkaita hevosia ja kyyneleet kihoavat silmiin uudelleen.

-Ovatko ne kunnossa?, hän kysyy huolissaan.

Joona alkaa oitis tarkastaa hevosten kuntoa. Hän tunnustelee jalkoja ja kuuntelee kylkiä. Taru ja Oliver puolestaan antavat niille heinää ja harjaavat jäistä lunta irti niiden karvasta.

Viivi tuntee helpotusta, vaikka ahdistus Tiiasta ja Mikahista painaa edelleen rintaa.

-Kiitos teille, hän sanoo kääntyen nuorten puoleen. -Näitä ei olisi ehkä löydetty ajoissa ilman teidän apua.

Oliver on yhtä hymyä, mutta Tarun silmissä kiiltelee. Hän rapsuttaa suurta, valkoista Impiä ja painaa päätään sen otsaa vasten. Taru on mennyt Impillä tunneilla iät ja ajat, eikä osannut edes kuvitella arkea ilman tammaa.

-Mulle riittää, että te olette turvassa, hän kuiskaa sen karvaiseen korvaan.

Luku 9

Köysi

-Tiia!

Huuto kaikuu pimeään metsään. Vain leijaileva lumi hohtaa otsalampun valossa kuin fosfori. Mikah ohjaa parhaansa mukaan Tottia kapealla polulla, jota peittää paksu lumikerros. Hevonen tarpoo rohkeasti, vaikka se ei ole edes varma, mihin milläkin askeleella jalkansa asettaa. Välillä kinos on syvempää, ja kavioiden nostelu on raskasta.

-Tiia!, Mikah karjuu niin kovaan ääneen, että jokin metsässä värähtää. Kenties puiden ikivanhat sielut heräävät, avaavat kohmeisia silmiään ja katsovat ohi rämpivää ratsukkoa osa myötätuntoa, osa paheksuntaa vanhoissaa silmissään.

Mikah tietää, missä hän on. Hänellä on kartta mukanaan varmuuden vuoksi, mutta hän muistaa ratsastaneensa tätä kyseistä reittiä kymmeniä kertoja. Hän muistaa kulkeneensa siitä Tiian kanssa kesäisin metsän ollessa vehreä ja kaikuva lintujen laulusta. Tiia meni aina edellä, yleensä Hallalla, sillä se on yksi hänen lempireiteistään. Polku on oikoreitti Ikilaululle vievälle tielle.

Ikilaulu on Tiian suosikkipaikka. Sinne johtava pitkä rinne on täydellinen kohta laukkoihin ja perusteelliseen kiittämiseen. Tie päättyy tasaiseen jyrkänneeseen; korkeaan reunakkeeseen, jonka juurakkoiselta reunalta näkee alas Ikilaaksoon, tummanvihreiden kuusien loputtomaan, kumpuilevaan valtakuntaan. Jyrkänne on korkealla, ja siitä on alas päälle kahdenkymmenen metrin pudotus. Suoraan kärjestä alaspäin on pelkkää ilmaa, mutta reunoilta alaspäin on jyrkkä ja liukas kallioinen mäki. Hevoset pelkäävät jyrkkää pudotusta usein yhtä paljon kuin ihmisetkin, joten ne ovat aina pysähtyneet turvallisen matkan päähän reunamasta.

Mikahin rintaa alkaa kaihertaa hänen tajutessaan Tiian viimeaikaisen ahdingon. Tämä on ollut selvästi tolaltaan, mutta jotenkin se on hautautunut kaiken muun alle ja jäänyt silti ikään kuin huomaamatta. Hallakin on loukannut jalkansa. Mikah näkee mielessään kaikki ne kerrat, joina Tiia on laukannut Hallalla ylös Ikilaululle vievää tietä riemusta nauraa räkättäen. Kaiken lisäksi hän on itse ollut mukana miltei aina. Hän on tullut perässä, yleensä Totin tai jonkin muun hevosen kanssa, ja he ovat jutelleet paluumatkalla ummet ja lammet. He eivät ole tehneet niin aikoihin. Syllisyys viiltää vatsanpohjaa kovemmin kuin luminen viima.

-Tiia!, Mikah huutaa vielä, kääntää Totin polulta tielle ja yllyttää sen vauhtia, kunnes hevonen nostaa tottuneesti laukan. Mikah hidastaa kuitenkin nopeasti kuultuaan jostakin läheltä hevosen kiljahduksen. Se oli niin hento inahdus, että Mikah ei aluksi ole varma, oliko vain kuvitellut sen.

Hän huutaa Tiian nimeä uudelleen, mutta Totti yhtyy huutoon ja hirnuu keuhkojensa täydeltä edessä ammottavaan pimeään. Mikah ratsastaa eteenpäin silmiään siristäen, yrittäen erottaa jotakin lampun valokeilassa tanssivan lumisateen takaa. Hänen on heristettävä korviaan kuullakseen sydämensä jyskytyksen yli.

Edessäpäin näkyy välähdys jotakin vaaleaa. Onko se lunta, susi vai aave? Epämääräinen kuvio liikkuu jossakin edessäpäin, mutta Mikah ei ole varma, mikä se on. Se risteilee lumisateen lomassa kuin rakeinen televisioruutu.

Nyt kuuluu selkeä, kimeä hirnahdus, ja Mikah pystyy näkemään pienen, räiskyvän täplikkään hevosen, joka erottuu juuri ja juuri lumisateesta.

-Myy!, Mikah huutaa helpottuneena ja kiipeää alas Totin selästä. Hän yrittää ottaa kiinni tamman ohjista sen pyörähtaessä lähempänä, mutta se laukkaa eteenpäin pimeään. Mikah taluttaa Tottia puolijuoksua ylös Ikilaululle.

-Tiia!, Mikah huutaa päästessään viimein ylös tasanteelle. Naisen on oltava jossakin lähitöllä. Myy hirnuu ja kuopii maata. Mikah saa sen viimein kiinni ja katsoo vimmatusti ympärilleen.

-Tiia!, hän huutaa uudelleen, ja kuulee äänensä kaikuna alhaalla siintävästä Ikilaaksosta. Ei vastausta.

Sen jälkeen hiljaisuus uppoaa niin syvästä ja painostavana, että Mikah tuntee sen sielussaan. Hän saattaa kuulla vain hevosten hengästyneen puuskutuksen ja satavan lumen äänen sen tippuessa hänen takilleen. Otsalamppun valossa höyryävä oma hengitys peittää näkymää.

Myy on saattanut juosta pitkän matkaa sieltä, minne Tiia on jäänyt. Naisesta ei näy merkkiäkään ja lumipyry tuntuu vain yltyvän. Mikahin rintaa painaa hänen tajutessaan, että hänen on pakko kääntyä pian takaisin kotiin.

Sitten, pienen pieni ääni. Kuuliko hän sen oikeasti? Silmät lumen kuorruttaman tukan alla syttyvät. Ihan varmasti hän oli kuullut jotakin.

-Tiia!, Mikah huutaa uudelleen ja katsoo taas ympärilleen. Missään ei näy ketään. Hän seisoo aivan hievahtamatta. Ei ääntäkään. Kuluu kokonainen hetki, jolloin ei kuulu mitään muuta kuin tuulen ujellus. Mikah ehtii huokaista epätoivosta, kun hän on kuulevinaan jonkin rikkovan hiljaisuutta:

Jossakin kaikuu pienenpieni ääni, kuin kuiskaus jostakin läheltä tai kaukaa, hän ei ole varma. Mikahin sydän on pakahtua.

-Missä!?, hän huutaa uudelleen ja yrittää katsoa kiivaasti ympärilleen.

-Mikah!, kuuluu särkynyt huuto. -Mä tipuin!

Mikahin sydän tuntuu putoavan, kun hän tajuaa, mistä ääni kuuluu. Hetkeen hän ei osaa tehdä mitään, mutta sitten hän päästää irti hevosista, ottaa reppunsa pois selästä ja alkaa kaivaa köyttä.

-Mikah!, Tiia kiljaisee. -Olethan sä siellä?

-Olen!, Mikah huutaa. -Odota hetki, ihan pieni hetki!

Jyrkänteen reunan alta kuuluu Tiian itku. -Mä en ollut varma kuvittelinko mä sut!

-Älä liiku!, Mikah huutaa. Hän hivuttautuu lähemmäksi reunaa, käy mahalleen maahan ja kurkistaa alas otsalamppu kädessään.

Tiia on liukunut alas kalliota, pysähtynyt kuuden metrin päähän reunamasta paakkuuntuneen lumen päälle, tiukasti kalliota vasten painautuen. Hänen allaan on yli 20 metrin pudotus ohuen lumen peittämään kivikkoon.

-Holy shit, Mikah töksäyttää.

Naisen päälle on ehtinyt sataa rutkasti lunta ja hän tärisee kylmästä.

-Pliis älä jätä mua, Tiia itkee ja tarraa tiukasti kiinni olemattomaan. Hän ei uskalla liikahtakaan, edes nostaa katsettaan.

-En, Mikah sanoo järkyttyneenä. -Mä lasken sulle köyden.

-Mä en uskalla liikkua, Tiia itkee puristaen silmiään kiinni.

-Älä liiku vielä, ei sun vielä tarvitse, Mikah rauhoittelee. -Vasta, kun tää köysi on sulla. Okei?

-Okei, Tiia sanoo. -Mutta elä anna minun pudota koska mie kuolen!

-Et kuole, Mikah sanoo, vaikka hänen äänensä värisee. Tiia voisi hyvinkin kuolla, jos hän nyt putoaisi.

Mikah tekee nopeasti köyteen solmun, josta saa helpommin kiinni. Sitten hän laskee köyttä alas varovasti, peläten yhdelläkin väärällä liikkeellä aiheuttavansa lumen pettävän Tiian alta. Kun köysi on turvallisesti naisen kohdalla, hän uskaltaa viimein hengittää. Sitten hän sitoo köyden toisen pään Totin satulaan ja vie hevosen tarpeeksi kauas jyrkänteestä. Hevonen vaikuttaa hermostuneelta, eikä se oikein ymmärrä, mitä on meneillään.

-Totti, Mikah kuiskaa sille. -Mä luotan suhun, hän vannottaa.

Eihän hevonen sitä ymmärtäisi. Mutta jos sittenkin... Jos se sittenkin tajuaisi, aistisi edes...

Mikah rientää takaisin reunamalle.

-Okei, tartu kiinni!

Tiia ei kuitenkaan uskalla irrottaa käsiään seinämästä peläten painonsa siirtyvän liikaa. Hän raottaa silmiään, ja maa kaukana alhaalla tuntuu liikkuvan. Se näyttää vellovan suurena kuin meri lankulta käsin. Kylmä hiki ja kyynelvet valuvat, kun hän katsoo vieressä heiluvaa köyttä.

-Sun on pakko ottaa köydestä kiinni!, Mikah sanoo.

-Mä en uskalla edes hengittää, Tiia sanoo ääni väristen.

-Ota nopeasti kiinni. Mä lasken kolmeen, Okei?, Mikah sanoo rauhallisesti, sillä hän ei näe muita vaihtoehtoja. Lumi saattaa sortua muutenkin, jollei Tiia tartu köyteen pian. Hikipisarot helmeilevät kylminä hänen otsallaan.

-Okei!, Tiia parahtaa tietäen, että hänen on saatava ote köydestä tai koettava luiskahdus ja pudotus alas pitkän matkaa.

Ehkä hän pyörtyisi matkalla, jolloin hän ei tuntisi kipua? Tai ehkä hän ennättäisi reunamalle asti juuri ennen kuin köysi katkeasi ja hän putoaisi uudelleen. Mielellään

hän on pudonnut jo tuhansia kertoja, ja joka kerta päättyi siihen, ettei hän enää koskaan kävelisi tai ratsastaisi. Tai että häntä ei löydettäisi kuin vasta keväällä...

Mutta nyt Mikah on siinä, vain kuusi metriä hänen yläpuolellaan, ja matka tuntuu silti pidemmältä kuin mikään, mitä hän on ikinä kulkenut. Hän antaisi mitä tahansa, että pääsisi ylös tämän luokse.

-Yksi, kaksi, kolme!, Mikahin ääni kajahtaa lujana.

Tiia irrottaa otteensa seinästä. Kirkaisu kaikuu ilmassa, ja hetkeksi painovoima katoaa. Lumipaakku hänen altaan murenee ja liukuu koko matkan alas, hajoten lopulta hiljaa kivikkoon. Yhtäkkiä puutuneet ja tunnottomat jalat sätkivät ilmassa ja silmissä sumenee. Hän pitää kiinni kaikin voimin, mutta tuntee silti putoavansa suoraan alaspäin, ympärillään pelkkää ilmaa...

Köysi kiristyy.

Tiia tuntee solmun tempoutuvan hänen käsiensä läpi. Hän kurottaa äkkiä sormet kohmeessa korkeammalle köyteen.

Totti ylhäällä Ikilaululla ponkaisee kauhistuneena, silmänvalkuaiset välkkyen ja kovaäänisesti korskuen taaksepäin.

Se tempoo Tiian muutamalla vahvalla askeleella ylös reunamalle, jossa Mikah vetää tämän nopeasti niin kauaksi, että kallio heidän allaan on taas vakaata ja tasaista. Tiiasta tuntuu, että maa kieppuu ja vääntyilee edelleen, eikä luota siihen, että se pysyisi paikoillaan. Hän puristaa edelleen köyttä, ja pelon laukeaminen velloo vatsassa.

Mikah pitelee tärisevää Tiiaa, joka on lyyhistynyt lumeen silmät kiinni puristettuina. Hän ravistelee tämän kylkiä ja nostaa istumaan. Hän tarkastaa käsiä ja jalkoja, katsoo veristä naarmua poskessa ja kaulassa.

-Noin, se on ohi, sä olet maassa, se on ohi, hän vakuuttaa yrittäen pitää äänensä mahdollisimmat tasaisena.

Tiia takertuu halaamaan häntä kuin olisi edelleen putoamassa ja purskahtaa itkuun. He istuvat hangessa ja pitelevät toisiaan tiukasti. Mikahin sydän jyskyttää niin lujaa rinnassa, että Tiia pystyy kuulemaan sen paksun takin läpi.

Myy ja Totti katselevat ihmisiä etäämmältä. Varovaisin askelin ne rohkaistuvat tulla lähemmäksi nuuhkimaan kaksikkoa. Molemmat ihmiset näyttävät olevan siinä maassa kinoksessa aivan turvassa, vaikka toinen itkeekin aivan solkenaan. Ehkä enää ei ole hätää. Hevoset seisahtuvat rauhallisesti paikoilleen odottamaan heitä.

* * * * *

Leo rouskuttaa tyytyväisenä heiniään. Sillä on yllään lämmin loimi ja kolme onnellista heppatyttöä silittelee sitä onnesta kyönelehtien. Pikkuponi näyttää siltä kuin se ei olisi koskaan mitään ikävää sattumusta kokenutkaan.

-Okei, Joono sanoo ja taputtaa Tuuren lapaa. Hän ottaa stetoskooppia pois korviltaan.
Kellään ei vaikuta olevan mitään suurempia vammoja.

Viivi huokaisee helpotuksesta, mutta vilkaisee silti ovelle hermostuneena. Joono huomaa tämän.

-Me ei voida nyt tehdä muuta kuin odottaa. Ihan varmasti ne tulevat jo pian takaisin. Viivi katsoo hetken onnellisia heppatyttöjä ja painaa sitten päänsä.

-Tämä on oikeasti aika paha juttu...

Joono tulee hänen luokseen ja tukee hartioista. Viivi vetäytyy kauemmaksi.

-Miksi mä annoin Mikahin lähteä Tiian perään? Mä en voi millään antaa itselleni anteeksi, jos niille on sattunut jotakin. Ja kaiken lisäksi meillä ei oikeastaan olisi varaa menettää hevosia tai kestää tällaista skandaalia. Koko Helmiksen maine on nyt...

-Kukaan ei syytä teitä-, Joono aloittaa.

Niin. Joonan lohduttavan kommentin jälkeen seuraava tapahtuma voidaan nähdä melko koomisessakin valossa:

Viivin puhelin soi, ja hän nappaa sen äkkiä kohmeisiin sormiinsa. Hän kuitenkin katsoo näyttöä hetken vakavana, puree huultaan, vilkaisee Joonaa ja vastaa sitten vastahakoisesti.

-Moi...

-VIIVI ERIN LAAKSO!

Viivi säpsähtää. Joono saattaa kuulla tuohtuneen naisäänen puhelimen läpi.

-Mitä ihmettä siellä tapahtuu?! Mikset sä ole soittanut mulle takaisin!, ääni jatkaa.

-Mistä sä kuulit?, Viivi kysyy syyllisenä.

-Totta kai mä olen kuullut! Ja ensi kerralla, kun seitsemän hevosta ja kaksi ihmistä on kadonnut susien suuhun, olisin mieluusti kärjessä listalla ihmisistä, joille asiasta kerrotaan!

-Anteeksi.., Viivi sanoo.

Joonaa katsoo hämmentyneenä kauempaa.

-Anteeksi?! Tässä ei nyt ihan anteeksipyyntö taida riittää, pikkuneiti! Tämä jos joku todistaa kyllä, että olen ollut ihan liian luottavainen teihin kahteen! ...

Viivi vie puhelimen kauemmaksi korvastaan ja vilkaisee Joonaan päin.

-Täti, hän kuiskaa, ja Joonaa nyökkää ymmärtäväisenä.

-KUUNTELETKO SINÄ MINUA?

Viivi menee puhelimensa kanssa kauemmaksi. Ikävä tunne vatsassa kiertelee ja kaartelee. Tädin moitteet osuvat kipeisiin kohtiin, mutta huoli Tiiasta ja Mikahista saa keskittymisen horjumaan. Tädin seuraava lause kolahtaa kuitenkin tajuntaan erityisen tarkasti:

-Minun on varmaan lähdeävä ajamaan sinne!

Viivin tekisi mieli väittää vastaan, mutta hän joutuu myöntämään itselleen, ettei tilanne ole täysin hallinnassa. Hän ei nyt selviäisi tästä kaikesta yksin.

Viivi kuulee Joonan huutavan hänen nimeään tädin kimityksen yli, ja hän kävelee ripeästi pääkäytävälle kuullakseen, mistä ääni kuului. Hänen sydämensä jyskyttää, kun hän kuulee ääniä tallipihalta ja huomaa tallin tyhjentyneen ihmisistä. Askeleet vaihtuvat juoksuksi, kun Viivi tunkee puhelimensa taskuunsa ja rientää keskiovista ulos...

* * * * *

Koko porukka on kasaantunut kirkkaiden valojen, lumisateen ja hälyn keskelle. Viivi tarkentaa katsettaan ja näkee viimein, mitä kaikki katsovat. Keskellä pihaa seisoo Totti, jonka selässä istuu kaksi hahmoa, joista toinen on vilttiin kääriytynyt mytty.

Viivi tarpoo tahmeasti eteenpäin nähdäkseen paremmin. Kaikki äänet vaimenevat hänen ympäriltään.

Ratsukon takana on toinenkin hevonen. Hän tunnistaa Myyn.

Viivi tunkeutuu lähemmäksi hevosia.

-Tiia!?, hän huudahtaa. Ääni värisee jo.

Mikah auttaa laskemaan myttyä alas Totin selästä, ja konstaapeli Aku Talvinen auttaa sen varovasti maahan. Tiia näyttää melko heikolta, kuin ei meinaisi edes pysyä pystyssä. Hän nostaa katseensa ja huomaa Viivin.

Viivi kapsahtaa Tiian kaulaan helpottuneena.

-Mie oon ny ihan kunnossa, Tiia sanoo ääni täristen.

-Anteeksi, Viivi sanoo ja katsoo Tiiaa käsivarsiensa päästä. -Mä oon ollut niin itseks...

-Ei kun miepäs, Tiia sanoo. -Ja ihan tyhmäkin! Sinä ja Sera voitte lähteä vaikka Timbuktuun, kunhan sie et jätä mua!

-En ikinä!, Viivi sanoo ja haluaa Tiiaa uudelleen.

Sitten Viivi kääntää katseensa Mikahiin, joka on noussut alas Totin selästä ja antanut sen Joonalle talliin vietäväksi.

-Sä olet enkeli, Viivi sanoo vilpittömästi.

Mikah näyttää punastuneelta ja umpiväsyneeltä. Lumi sulaa hänen poskilleen ja hän tuntuu tärisyvän edelleen. Viivi alkaa kysellä, mitä on tapahtunut, mutta Tiia ei jaksa vastata. Tämä katsoo Mikahia. Olo on jotenkin outo kaiken tapahtuneen jälkeen. Äsken he olivat olleet Ikilaululla ja Mikah oli ollut se, joka oli tullut sinne hänen luokseen ja tuonut sitten tallille. Hän ei tarvinnut ketään muuta. Ja nyt lauma ihmisiä tungeksi hänen ympärillään ja Mikah jäi kauemmaksi muista, hän ajautui sivuun, mutta Tiia ei irrota katsettaan.

Hän kuulee Aku Talvisen mainitsevan ambulanssista Viiville. Äännet kuuluvat sumeina, ja hänen tekisi yhtäkkiä mieli vain käpertyä syvälle peiton alle Nymerian viereen.

-En mie tarvi, kylmä se vaan on, hän sanoo. -Mie tarviin vaan villasukat..

Maailma ympärillä alkaa selkeytyä, hänen puhuessaan, mutta sumenee pian uudelleen.

Viivi kuuntelee edelleen Talvisen neuvoja ja Mikah yrittää kertoa, mitä tapahtui. Tiia näkee tallin lämpimät valot epämääräisinä palloina ja kuulee vaimeaa, mutta riemukasta jälleennäkemisen hirnuntaa. Jalat eivät meinaa kantaa enää.

Pian muistikuvat mustenevat hälyn ja kirkkaiden valojen himmetessä.

Luku 10

Olga

Aamu valkenee hiljaisena ja valkeana. Pieni, rosomaallinen mökki loistaa koristeettomuudellaan romuisan pihansa keskeltä. Tähän aikaan vuodesta se ei tosin näytä niin kovin luotaantyöntävältä, kun öljytynnyrit ja yksinäiset autonrenkaat sekä kanaverkon riekaleet ovat peittyneet tyystin lumivaipan alle edellisyön myrskyn seurauksena.

Hiljaisuutta rikkoo nyt vain jääkaapin oven kilahdus ja tölkin avaamisesta kuuluva raukea sihahdus. Pitkä, hoikka mies istahtaa vinolle, kulahtaneelle nahkasohvalleen ja avaa television, mikä tuo hieman ääntä elottomaan mökkiin.

“--Helmipuron tallilla. Miltä tämä varsinainen jouluihme on tuntunut?”
-Jouluihme, mies tuhahtaa sänkensä takaa, mutta tölkki pysähtyy hänen huulilleen hänen oivaltaessaan, mitä ruudulla tarkalleen ottaen näkyy.

Tutun näköinen nuori nainen seisoo paksussa talvivarustuksessa uutismikrofonin takana. Hänen vierellään seisova täplikäs hevonen on kuitenkin syy siihen, miksi mies nyt nousee miltei seisomaan.

“--että kaikki hevoset on kunnossa ja kotona turvassa.”

“Ja kukas tämä on?”, toimittaja kysyy viitaten täplikkääseen tammaan. Kiharapäinen nainen naurahtaa.

“Tämon Myy. Se oli ihan enkeli eilen! Se jäi odottamaan ja hirnumaan apua, kun mie putosin”, nainen kertoo ylpeänä.

“No teillä on varmasti aikamoinen luottamussuhde!”, toimittaja päivittelee.

“Niin kai, toivottavasti. Mie oon tehny parhaani Myyn kanssa, ja kouluttanut sitä aika pitkälle. Se on rescue-tapaus, ja kohta me hypätään jo metriä yhdessä.

Ehdottomasti kullanarvoinen hevonen, ja nopea oppimaan..”, nainen sanoo silittäen lumoissaan hevosen kaulaa.

Mies siristää silmiään ja hymyilee katkerasti.

* * * * *

Lumimyrskyn jälkeinen aamupäivä on kuvankaunis. Aurinko paistaa kirkkaasti koskemattomana kilmaltavaan hankeen. Ilmassa ei ole tuulenpuhahdustakaan. Pakkasta on kireät -15 astetta, mutta päivän kauneus saa kenet tahansa tulemaan ulos kylmyydestä huolimatta.

Kuvausryhmä pakkaa välineitään takaisin autoihinsa. Viivi kättelee haastattelijaa tallipihassa ja katsoo, kuinka he ajavat pihasta. Hän huokaisee syvään ja katsoo ympärilleen häikäisevän kauniiseen talvimaisemaan.

Hengitys höyryää ja hänen tekee mieli sulkea silmänsä hetkeksi. Rauha on laskeutunut Helmikseen taas, vihdoin ja viimein... Häly on hiljentynyt ja ympäriltä kuuluu vain kaukaista hevosten pärskintää.

-Aikamoista, kuuluu ääni hänen takaansa.
Siinä on Joonna.

-No on, Viivi sanoo naurahtaen. Hän ei voi muutakaan.
-Miten Tiia jaksaa?, mies kysyy huomaavaisesti.
-Hyvin, tuollahan se leikkii Myyn kanssa kentällä, Viivi sanoo ja nyökkää sinne päin. Kaukaa kuuluu tuttua naurua.
-Olisi pitänyt arvata, Joonna myhäilee.

Tulee hetkeksi hiljaista. Kumpikin heistä katsoo kaiken tasaisesti kuorruttamaa korkeaa hankea, joka on kuin suoraan Lapista. Yhtäkkiä Viivi tuntee outoa painetta rinnassaan. Hänelle tulee tarve sanoa Joonalle jotakin. Tapansa mukaan tämä ehtii kuitenkin ensin:

-Hei, hän aloittaa ja haroo täydellisen laineileviä hiuksiaan. Viivi ajattelee pikaisesti, että mies on oikein miellyttävä osa maisemaa, ennen kuin keskittyy taas siihen, mitä Joonna on sanomassa:
-Tuota noin, mun on pitänyt tässä jo vähän aikaa puhua sun kanssa yhdestä asiasta..., Joonna sanoo hieman vaikeasti.

Viivin syke nousee, mutta hän katsoo rohkeasti Joonaan.
-Niin, tässä on tullut nyt vähän kaikenlaista, Viivi myötäilee.
-No mutta, mä ajattelin, että nyt kun kaikki on viimein taas suht normaalisti..., Joonna sanoo. -Niin mä kysyis...

Viivi kurtistaa kulmiaan. Joonan sanat hukkuvat moottorin pärinän alle. He kääntyvät lamaantuneina tuijottamaan pihaan harvinaisen kovaa vauhtia ajavaa mustaa henkilöautoa, joka parkkeeraa vinottain suoraan heidän eteensä.
-Kuka..., Viivi lukee rekisterinumeron ja rauha hänen sisällään musertuu.
-Voi ei...

Auton ovi avautuu, ja sisältä astuu ulos pitkä, mustaan takkiin pukeutunut nainen, jolla on aurinkolasit silmillään ja hiukset siististi nutturalla.
-Alahan selittää, sanoo Olga Meri ja riisuu lasit tuimilta kasvoiltaan.

* * * * *

Keittiön kellon raksutus ei ole koskaan ollut niin painostavaa, kuin nyt. Tiia ja Viivi istuvat tuoleilla vierekkäin kuin näpistämisestä kiinni jääneet kakarat tai sisälle tarpeensa tehneet koiranpennut.

Olga ei sano mitään, seisoo vain ja tuijottaa heitä. Välillä hän huokaisee ja kääntyy muualle kuin ei olisi kestänyt katsoa heitä. Tiia uskaltaa vilkaista ulos ikkunasta kentälle, jonne Myy oli jäänyt heinien kanssa. Hevonen näyttää sangen tyytyäiseltä yllätysvälipalaansa. Viivi nipistää Tiian kättä. Nyt on parasta kuunnella.

Kun Olga viimein puhuu, hän tuntuu painottavan jokaista sanaa kuin puhuisi vähäjärkisille:

-Te olette vastuussa.

Hän pitää merkittävän tauon. Sitten hän jatkaa:

-Te olette vastuussa jokaisesta hevosesta joka tällä tontilla kävelee. Te olette vastuussa tästä tallista, tästä talosta, tunneista! Tontista, oppilaista, aikatauluista, kilpailuista!

Tiia ja Viivi kuuntelevat silmiään räpyttämättä. He ovat tietoisia.

-Mutta kuka on vastuussa teistä? Olga kysyy hurjistuneena. Tulee taas hiljaista. Hän odottaa siis vastausta.

-Olga-täti?, Viivi mumisee lopulta.

-OLGA-TÄTI!, Olga-täti toistaa heilauttaen vimmatusti käsiään. -Minä olen vastuussa teistä! Minä luulen, ettei minun pian enää tarvitsisi, mutta minä olin väärässä, hän toteaa painokkaasti. Sanat näyttävät satuttavan häntä itseään miltei enemmän kuin kahta lammasta hänen edessään.

-Ymmärrättekö, että jos täältä rupeaa katoamaan ihmisiä ja hevosia metsään, joka vilisee susia, minä olen ensimmäinen sielu, jolle siitä ilmoitetaan!, Olga huutaa.

-Entä poliisi.., Tiia mumisee, mutta sitten Olga huudahtaa hänen päälleen jotakin melko pahaa poliiseista tehdäkseen pointtinsa selväksi. Tiia ounastelee, että hän kaiketi tulisi katumaan sitä myöhemmin.

-Minä olen ENSIMMÄINEN, jolle asioista ilmoitetaan!, täti jatkaa hengästyneenä.

Hän peittää kasvonsa hetkeksi käsiinsä ilmaistakseen pettymystä ja kello ehtii raksuttaa monta kertaa ennen kuin hän jatkaa saarnaansa.

-Minä, Kirsti ja teidän vanhempanne RAHOITETAAN tätä juttua. Me ollaan SIJOITTAJIA. Me OMISTETAAN tämä talo, jossa te nukutte ja välttelette puheluita, me-

Sitten, niin ironista kuin se onkin, Olgan puhelin soi. Hän kaivaa sen nopeasti esiin, laittaa korvalleen ja vastaa lempeästi: -Kulta pieni, äidillä on nyt vähän kiire, mä soitan sulle ihan kohta takaisin.

Hän lopettaa puhelun ja asettaa kasvoilleen taas saman pettyneen ilmeen, joka hänellä oli aiemminkin.

-Tytöt, hän sanoo nyt hieman rauhallisemmin, mutta silti yhtä painokkaasti. Tiia vilkaisee levottomana Viiviä, joka katsoo pelokkaana tätiään. Nyt tulee tuomio. Olgan ilme on tyyni, mutta vakava.
-Onko teistä tähän?

Tytöt liikahtelevat levottomina tuoleillaan.

- On!, Viivi sanoo itkun partaalla. -On! Olga-täti sä voit..
-On meistä! Eihän meillä ole ikinä aikaisemmin..., Tiia sanoo hänen päälleen.
-..sitäpaitsi sä voit katsoa tuntitilastoja ja niissä näkyy.., Viivi jatkaa.
-..Eikä me olla edes aiemmin riidellyt!, Tiia lisää.
-Kenellekään ei sattunut mitään!, Viivi sanoo lopuksi, ja tulee hiljaista.

Olga katsoo heitä arvioivasti. Hän ei erottanut sekamelskasta ainoatakaan kokonaista lausetta, mutta pystyy kuitenkin huomaamaan, miten paljon asia tytöille merkitsee.

-Juttu on siinä, hän aloittaa ja katsoo kumpaakin tyttöä silmiin. He näyttävät kamalan nuorilta.-.. että tähän projektiin on laitettu paljon resursseja. Me ei annettaisi tällaista määrää rahaa teidän käsiin missään todellisuudessa ja sanottaisi, että tehkää mitä haluatte.

Viivi ja Tiia näyttävät nolostuneilta.

-Vähin, mitä te voitte tehdä, on raportoida meille, miten täällä sujuu!

Se on totta, ja tytöt tajuaavat sen nyt. Vaikka he asuvatkin Helmipuron tallilla kahdestaan, ei se tarkoita, etteikö ole monia muitakin ihmisiä, joille tallin asiat kuuluvat. Viivin täti Olga ja Tiian täti Kirsti ovat molempien tyttöjen vanhempien lisäksi merkittäviä henkilöitä heidän unelmansa onnistumisen kannalta. He molemmat pyytävät anteeksi, ja tarkoittavat sitä vilpittömästi.

Olga-täti näyttää pehmenevän hiukan ja huokaisee. Sitten hän istuu pöydän ääreen tyttöjä vastapäätä ja ottaa esiin lehtiön ja mustekynän. Tytöt suorastaan säikähtävät sen nähdessään. Jokin sopimus? Pitikö sitä muuttaa? Eivätkö he saa jatkaa enää Helmiksessä? Tähänkö kaikki päättyy?

-Näin me teemme jatkossa.., täti aloittaa kylmän viileästi ja kirjoittaa otsikon paperiin.

Tiia ja Viivi katsovat tarkkaan jokaista kynän suhahdusta.

-Minulle soitetaan joka ikinen maanantai ja torstai.

Viivi nielaisee, mutta nyökkää.

-Mitään päätöksiä ei tehdä ilman minua, täti sanoo seuraavaksi ja kirjoittaa senkin ylös.

Tiia vilkaisee Viiviä, mutta he eivät sano mitään. Kuinkakohan pitkälle lista vielä jatkuisi?

-...Ja te hankitte lisää apua, täti sanoo kirjoitettuaan numeron kolme paperiin.

-Meillä on kyllä porukkaa, Viivi sanoo.

-Ei, nyt en tarkoita hevosten hoitajia ja sen sellaista. Tarkoitan, että täällä tulisi olla lisää ihmisiä auttamassa teitä.

Tädin ilme on ankara.

-Meillä on kaksi tallityöntekijää ja viikonlopputyöläisiä, Tiia sanoo varovasti.

-Ei riitä. Minä haluan, että täällä asuu joku kanssanne.

Tiia ja Viivi katsovat tätiä järkyttyneinä. Nyt he vasta kunnolla yllättyivät.

-Siis mitä?, Viivi kysyy, kun ei muutakaan saa sanotuksi.

-Eihän, Tiia sanoo ja vastustelun kipinä alkaa syttyä hänen silmiinsä.

-Juuri niin. Tänne taloon tai johonkin piharakennukseen, aivan sama minulle.

Haluan, että joku vastuullinen aikuinen asuu täällä myös, täti selittää tasoittaen paperinippua käsissään.

Viivi aikoo sanoa, että hehän ovat vastuullisia aikuisia, mutta Tiia ehtii ensin ja pilaa kaiken:

-Ethän sä voi sellaista määrätä, Tiia sanoo jo hippu kiukkua äänessään. Viivi puree huultaan.

-Taatusti voin!, Olga hihkaisee. - Minä omistan tämän tilan. Te pyöritätte sitä. Ja tämä teidän kotileikki loppuu nyt tähän.

-Olga..., Viivi anelee. -Me pärjätään kyllä ja-

-Ette pärjää, Olga sanoo ankarasti. -Minä olen kyllä nähnyt, mitä siitä seuraa, kun teille antaa liikaa vastuuta. Asia on miten on ja tästä on aivan turha ruveta kiukuttelemaan.

Viimeisen hän kohdistaa selvästi enemmän Tiian suuntaan.

-Minä keksin kyllä jonkun, Olga sanoo. -Ja kunnes löydän jonkun, minä asun täällä teidän kanssanne.

Sitten hän nyökkää tytöille asiallisesti ja menee olohuoneeseen soittamaan tyttärelleen.

Tiia ja Viivi katsovat toisiaan epätoivoisina, mutta eivät osaa sanoa mitään.

Luku 11

Varjo

Suurta punaista tallirakennusta peittää valaiseva lumivaippa, vaikka pihalla on muuten pimeää. Miltei jokaisella seinällä on ovi, mies huomioi, kun hän lähestyy rakennusta vaivihkaa.

Hän päättää mennä sisälle pienestä takaovesta, joka vie ilmeisesti jonkinlaiseen varastoon. Ovi on auki, ja hän hymyilee. Miten typerää! Satulahuoneesta hän löytää melko nopeasti tiensä tallin puolelle.

Käytävät ovat hämärät, mutta sisällä voi tuntea hevosten läsnäolon. Mies sytyttää taskulamppunsa ja alkaa kävellä karsinoiden viertä kuin käyden läpi kaikkia hevosia yksi kerrallaan...

* * * * *

Pakkaslumi narskuu kenkien alla, kun Tiia kävelee kohti tallia. Hänellä on jo ruudulliset pyjamahousut jalassaan, vaikka kello onkin vasta yhdeksän. Ylleen hän on heittänyt ylisuuren toppatakin ja lämpöiset bootsit. Takin taskussa hän tuntee tallin avaimet ja palan porkkanaa.

Pää on edelleen hieman sekaisin kaikesta. Vasta eilen hän oli meinannut tippua Ikilaulun jyrkänteeltä kuolemaansa, ja tänään oli Olga tullut määräämään heidän elämäänsä. Kaikesta huolimatta piti jatkaa normaaleja rutiineja. Hän oli menossa lukitsemaan tallia yöksi ja moikkaamaan vielä Hallaa. Porkkana oli tammaa varten.

Hän raottaa tallin ovea ja astuu sisään hämäärään. Hän ojentaa kättään kohti valokatkaisijaa, mutta jokin saa hänet jähmettymään. Aivan kuin hän olisi kuullut jonkun henkäisevän jossakin lähellä. Talli on täynnä hevosia, mutta siinä äänessä oli jotakin ihmismäistä... Kylmät väreet liukuvat pipon alle niskaan. Jokin tuntuu olevan vinossa.

-Haloo?, Tiia sanoo, ja hänen äänensä kaikuu pitkin tallin käytävää. Vastausta ei kuulu. Hän päättää jättää oven takanaan sulkematta ja hiipii peremmälle talliin. Hitaasti hän puristaa avaimet nyrkkiinsä taskussaan päästämättä ääntäkään.

Ovi, jonka hän jätti auki taakseen narahtaa, ja Tiia kääntyy sydän jyskyttäen ympäri. Oviaukkoa vasten hän näkee, kuinka pitkä hahmo kulkee ulos ovesta ja sulkee sitä takanaan. Millisekunnin ajan Tiia ehtii nähdä soiron kasvoista; parransänkeä, tummat lyhyet hiukset sekä kuunvalossa hohtavan silmän, joka katsoo suoraan häneen. Sitten hahmo on poissa ja ovi sulkeutuu nakshtaen.

Tiia ei uskalla liikkua. Hahmo oli ollut aivan hänen vieressään. Olisiko se voinut olla Mikah?

Yhtäkkiä hän kuulee pihalta auton ääniä ja pistää juoksuksi tallipihaan vievää ovea kohti. Jos se oli varas, hänet täytyy pysäyttää. Hämärän käytävän poikki hän rynnistää vanhasta muistista ponipuolen sivukäytävän ovelle. Hän avaa raskaan oven niin nopeasti kuin pystyy. Hän pinkaisee ulos pakkaseen, mutta törmääkin kivuliaasti johonkuhun.

-Ai!

Tiia peruuttaa säikähtäneenä niin että on kaatua.

-Pysy kaukana!, hän kiljaisee.

-Tiia, mitä ihmettä sä oikein teet?

Se onkin Mikahin tuttu ääni, ja tarkemmalla tarkastelulla häneen hän Tiia olikin törmännyt. Helpotuksen aalto kulkee Tiian lävitse.

-Ai solet sinä, Tiia huokaisee. Hän on aivan hengästynyt.

Sitten hän katsoo ympärilleen säikähtäneenä. Minne varas katosi?

-Mikä sun on?, Mikah kysyy kulmiaan kurtistaen. Tiia näyttää olevan säikkynä kuin rusakko tienristeyksessä.

-Täällä oli joku..., Tiia selittää.

-Miten niin joku?

-Joku tallissa, se katto mua... Olitko se sinä?, Tiia kysyy äkkiä.

Mikah näyttää huolestuneelta.

-En ollut... Oletko sä ihan kunnossa?

-Olen, olen..., Tiia sanoo. -Se taisi lähteä... Se näytti jotenkin vähän sulta...

Tiia huomaa, ettei pihassa ole muita autoja kuin Mikahin matala tummansininen heidän omiensa lisäksi. Ilta on rauhallinen, eikä pihalta kuulu ääntäkään. Olisiko hän voinut kuvitella kaiken? Ei kai...

Sitten hän katsoo uudelleen huolestuneen näköistä Mikahia.

-Ehkä mie vaan kuvittelin, Tiia mumisee lopulta. -Mitä sä teet täällä tähän aikaan?

-Mä tulinkin tuomaan sulle yhden jutun ja sitten mä kuulin tallista ääniä, joten ajattelin, että sä taidat olla siellä, Mikah selittää.

-Ai, Tiia sanoo hämillään. -Minkä jutun?

Mikah punastuu, mutta sitä ei onneksi huomaa ulkona pimeässä.

He menevät sisälle lämpimään talliin ja sytyttävät vihdoinkin valot. Talli näyttää tavallisen lempeältä. He käyvät läpi kaikki karsinat, satulahuoneen, rehuhuoneen sekä wc:t, mutta missään ei näy ketään ylimääräistä.

-Oletko sä ihan varma, että sä näit jonkun?, Mikah kysyy, kun kierros on tehty ja he ovat palanneet takaisin tallin keskiosaan tyhjälle karsinalle, jossa säilytetään heinä.
-En mä enää ole varma. Jos täällä joku olikin, niin ei taira olla enää, Tiia sanoo ja käy tallia yhä läpi katseellaan.

-Mutta!, hän sanoo sitten ja suuntaa silmänsä takaisin Mikahiin. -Mikä se juttu on?
-Aa..., Mikah mumisee. Nyt hänen punastuksensa on näkyvissä.
Hän ei keksi mitään sanottavaa, ojentaa vain Tiialle paperipussin.

Tiia hymyilee jo valmiiksi. Hän kurkistaa pussiin ja nostaa sieltä surullisen kuuluisan oranssin ponin. Tiian silmät sädehtivät onnesta hänen pidellessään Hallaksi huolimattomasti maalattua muovihevosta. Sillä on jopa pieni serlasta tehty kipsi jalassaan.

-Tämän maailman hienoin poni, Tiia naurahtaa Mikahille.
Mies katsoo häntä epäilevästi.

-Viivi kertoi sulle, eikö kertonutkin, hän murahtaa nolona.
Tiia pudistaa päätään hieman liian leveästi hymyillen.
-Niinpä tietysti, Mikah sanoo, mutta ei voi olla täysin vakavissaan.

-Kiitos!, Tiia sanoo ja haluaa Mikahia.
Sitten hän irrottautuu ja katsoo oranssia ponia hieman surullisen näköisenä.
-Ja kiitos myös siitä, kun..., hän aloittaa.
-Ei sun tarvitse siitä kiittää, Mikah sanoo. -Jos mä en olisi löytänyt sua niin joku muu olisi.
-Ei ole totta, Tiia sanoo painokkaasti ja nostaa katseensa. -Mä olisin voinut kuolla, Mikah.

Mikah katsoo Tiiaa vakavana.
-Kiitos, Tiia sanoo vilpittömästi.
-Any time, Mikah hymyilee.
Tiia katsoo häntä silmät hieman killellen.

-Oikeastaan, hän lisää hetken kuluttua. -Mullakin on sulle jotain...
Mikah naurahtaa.
-Älä vaan sano, että sä annat mulle oikean hevosen, niin että mun on pakko olla täällä enemmän!

Hänen hymynsä kuitenkin hyytyy äkkiä, kun hän näkee Tiian paniikinomaisen katseen.
-En tietenkään, Tiia naurahtaa väkinäisesti. Hän piilottelee selvästi jotakin.
-Tiia?, Mikah sanoo yllättyneenä. -Et kai sä oikeasti..
-No... Ehkä mä ajattelin.. Mutta... Mutta nythän sä et edes ehtisi..., Tiia sopertaa vastaukseksi.

-Ai, Mikah mumisee. Hän on mennyt hämilleen, eikä tiedä mitä sanoa.
Laskeutuu outo hiljaisuus. Mikah yrittää keksiä jotakin sanottavaa, mutta hänestä tuntuu, että aivojen tilalla hänellä on vain yksi iso solmu.

-Mutta hei, kiitos tästä ponista, Tiia hihkaisee ylipirteästi.
-Eipä mitään, Mikah vastaa naurahtaen.

-Kaipa nyt on jo aika myöhä..., hän jatkaa.
-Joo, Tiia sanoo.
-Noh, mä taidan mennä kotiin, Mikah sanoo ja viittoos ulos.
-Mä tulen myös, Tiia vastaa. -Tai siis en teille vaan meille.. Tai siis omaan kotiin, hän sopertaa.
Mikah naurahtaa kiusaantuneena. Hänen poskensa punottavat jälleen.

He menevät takaisin ulos kireään pakkaseen ja pysähtyvät hetkeksi tuijottamaan tallin päällä kupuna kaareutuvaa häikäisevän kirkasta tähtitaivasta. Tiia katsoo lumoutuneena sumeaa linnunrataa, joka näyttää olevan yhtä aikaa hyvin lähellä ja hyvin hyvin kaukana.

-Vau, hän sanoo. -Ehkä se on ihan hyvä, että jouluvalot hajosivat. Tähdet näkyy nyt niin hyvin.
-Totta, Mikah sanoo katsoen hänkin edelleen taivaalle.

-Hei Tiia?, hän kuulee sitten itsensä sanovan hetken mielihohteesta.
-Mm?
-Olisiko se ollut Totti?

Nyt nainen kääntyy katsomaan Mikahia. Tiia nyökkää vastaukseksi. Hetken hän odottaa, että Mikah sanoisi jotakin. Ehkä hän ottaisi hevosen vastaan ja tulisi Helmikseen taas joka päivä. Ehkä he maastoilisivat yhdessä vielä entistäkin enemmän...

Mikah katsoo Tiiaa aprikoiden mielessään ahkerasti. Hänen tekee kovasti mieli sanoa, että hän tahtois hevosensa itselleen. Voisiko se mennä niin vain? Toisaalta hän oli juuri aloittanut työnsä muuallakin kuin Helmiksessä... Hän oli juuri pääsemässä elämässään eteenpäin johonkin, mihin hänen oli kaiketi tarkoitus pyrkiä... Mutta miksi hänen sitten yhtäkkiä teki mielensä ankkuroida itsensä tämän punaisen tallin pihaan ja jäädä ikihyviksi?

Tiian tummista silmistä heijastuu pala tähtitaivasta. Hän näyttää odottavan jonkinlaista vastausta, ja Mikah panikoi. Eihän hän millään voisi nyt omistaa omaa hevostaan.

-Ihan kiva ajatus, hän sanoo lopulta lievästi naurahtaen.
Tiia hymyilee hieman, mutta Mikah pystyy aistimaan tämän pettymyksen jotenkin.

-No, hyvää yötä sitten, Tiia sanoo ja nostaa hartioitaan kylmästä. -Aja varovasti kotio.

Mikah ei osaa kuin nyökätä ja katsoa hetken kuinka Tiia lähtee lukitsemaan tallin ovia suureen päällystakkiinsa hukkuen.

* * * * *

Sisällä on lämmintä ja ihanan ruoantuoksuista. Tiia ottaa bootsit jalastaan ja laittaa takkinsa naulakkoon. Sen jälkeen hän hipsii kohti yläkertaa, mutta pysähtyy portaissa. Olga istuu olohuoneen sohvalla läppäriään näpytellen.

Tiia mumisee hiljaisen hyvän yön toivotuksen ja kipittää sitten portaat ylös asti jäämättä edes kuuntelemaan vastausta. Hän suuntaa ensin omalle ovelleen, mutta muuttaa mielensä viime hetkellä.

Viivin huoneen ovi on raollaan ja valo on päällä. Tiia kurkistaa sisään. Viivi istuu lattialla ja viikkaa vaatteitaan. Hän huomaa pian pään ovenraossa.

-Hei, hän sanoo lempeästi.

-Moi, Tiia vastaa ja sulkee oven perässään. Hän istahtaa nojatuoliin huoneen nurkkaan.

Viivi jatkaa vaatteiden viikkaamista, mutta sanoo pian kuunneltuaan hiljaisuutta tarpeeksi:

-No?

-Mikah taitaa lähteä, Tiia sanoo, ja yllättyy itsekkin tärisevästä äänestään. Silmissä on kyyneleitä.

-Eihän?, Viivi henkäisee ja katsoo Tiiaa huolestuneena.

-Mä tierän, että se on vaan tallityöntekijä, mutta-, Tiia niiskuttaa ja yrittää peitellä kasvojaan.

-No eikä todellakaan ole!, Viivi sanoo ja tulee halaamaan häntä. -Mistä sä olet saanut päähäsi, että se muka lähtisi?

-Se ei halunnut Tottia, Tiia sanoi. -Mie luulen, että se aikoo lähteä pikku hiljaa...

Viivi katsoo Tiiaa vakavasti. Hän tietää, että Tiia on jo hetken aikaa aikonut tarjota Tottia Mikahille omaksi.

-Sanoiko se syytä?

-Ei oikiastaan, Tiia vastaa ja pyyhkii kasvojaan hihaansa.

Viivi katsoo parasta ystäväänsä ymmärtäväisesti.

-Kuule, Viivi aloittaa. -Mä en harkitsisikaan lähtöä täältä yhtään minnekään, jos mä en olisi ihan varma, että Mikah jäisi.

Tiia katsoo häntä kyyneleisin silmin.

-Mistä sä voit tietää?, Tiia kysyy.

-Mä vain tiedän, Viivi vakuuttaa.- Täällä on sellaisia asioita, mitä missään muualla ei ole.

-Niin, Totti, Tiia pohtii.

-No niin just, Viivi naurahtaa.

Sitten hän nouse tuoilta ja ojentaa Tiialle kätensä.

-Tule, mennään tekemään kaakaota.

-Olga on siellä, Tiia sanoo kauhuissaan.

-Se on jo leppynyt, Viivi sanoo.

-No mennään sitte.

He suuntaavat käsi kädessä keittiöön.

Kaakao ei ole koskaan maistunut niin hyvältä.

Luku 12

Aika

“Jouluratsastukseen osallistuneille tarjotaan tapahtuman peruuntumisen vuoksi joulutorttukahvit tallituvassa aatonaattopäivänä!” lukee lappu Tallituvan ovesta. Viivi on lähettänyt viestin tallilaisten ryhmään ja ilmoittanut kekkereistä myös kaikille muille jouluratsastukseen osallistuneille.

Ulkona on yhä pimeää, mutta jossakin kukkulan takana aurinko kiiruhtaa jo herättämään Helmijärven asukkaita.

Tiia ei ole varma, herääkö hän ikkunasta kurottaviin auringonsäteisiin vai ulkoa kuuluviin ääniin. Hän nousee istumaan niin äkkiä, että Nymeria hänen vieressään haukahtaa pehmeästi.

Olo on hassu. Yleensä Tiia herää ensimmäisenä. Kellonhan täytyy olla jo vaikka mitä, jos aurinkokin on jo korkealla.

Tiia nousee äkkiä ylös vuoteesta kirkkaan talviseen aatonaattopäivään. Hän heittää lämpöisen aamutakin päälleen ja kurkistaa ulos ikkunasta, sillä hän on kuulevinaan puhetta kentän suunnalta.

Hänen leukansa lokahtaa auki. Alhaalla kentällä näkyy, kuinka Joona juoksuuttaa liinassa suurta rautiasta hevosta - Hallaa!

Kiukkuisena Tiia juoksee alakertaan hiuksiaan kiinni sitoen. Hän sujauttaa bootsit jalkaansa. Talo tuntuu olevan tyhjillään, kun hän heittää etuoven levälleen ja juoksee ulos kylmään pakkaseen, joka tunkeutuu nopeasti pörröisen aamutakin ja kevyen yöasun läpi.

-Hei!, hän kiljaisee matkallaan kentälle. -Mitä pirua?

Joonaa nauraa hänet nähdessään. Viivi nojaa aitaan leveästi hymyillen.

-Huomenta!, tämä tervehtii kikkarapäistä Tiiaa iloisesti.

Tiia kiipeää aidan yli hevosensa luo suu auki hämmennyksestä. Hän silittää Hallan kaunista päätä ja katsoo sitten Joonaa kuin lapsi jouluaamuna.

-Halla paranee. Sitä saa nyt alkaa liikuttaa kevyesti, hän naurahtaa ja katsoo iloisena Tiian reaktiota.

Tämä hyppii jo paikoillaan, halaa hevostaan ja kapsahtaa sitten kiljahtaen Joonankin kaulaan.

-Kiitos kiitos kiitos!, hän hihkuu.

-Hannele kävi täällä aamulla, Viivi selittää aidalta. -Se jätti tarkat ohjeet Hallan karsinalle.

Tiia nauraa onnellisena.

-Hieno tyttö, Halla, hän sanoo tammalle. -Mä tiesin koko ajan, että sä paranisit kyllä. Kohta me päästään jo taas maastoon!

Tiian sydän on pakahtua onnesta ja hän yrittää pidätellä kyyneleitä. Pieni toivon kipinä syttyy hänen sisällään valaisemaan hetki sitten niin synkkää tulevaisuutta.

Joonaa antaa Tiialle juoksutusliinan ja menee Viivin luokse aidalle katsomaan, kuinka Tiia alkaa juoksuttaa tammaa.

-Kiitos Joonaa, Viivi sanoo. -Susta oli iso apu Hallan kanssa ja muutenkin.

-Eipä mitään, Joonaa myhähtää. -Musta oli kiva käydä täällä.

Viivi vilkaisee häntä nopeasti.

-Niin, nyt ei varmaan nähdä niin paljon, kun Halla on parempi, hän sanoo ja kuuntelee sanojaan haikeana.

* * * * *

Taru ja Teemu paukauttavat kiinni äidin auton ovet ja astuvat Helmiksen tallipihaan. Päivästä voi tulla oikein ihana ilmankin maastoa, varsinkin jos he saavat Viivin tekemiä joulutorttuja. Kentän viereen on kasaantunut jo jonkin verran ihmisiä ja pihaan on parkkeerattu autoja.

Teemu menee katsomaan, mitä kentällä tapahtuu, mutta Taru pysähtyy jonkun kutsuessa häntä nimeltä. Se on Oliver, joka on itsekin juuri tupsahtanut tallipihaan. Poika juoksee Tarun kiinni.

-Moi Oliver, Taru sanoo iloisesti.

-Moi, poika vastaa. -Onko sulla ollut hauskaa nyt kun sä olet saanut olla hevosten pelastajasankari?, tämä virnuilee.

-Hei, ei tässä siitä ollut kyse, Taru vastaa muka loukkaantuneena. -Tämä tehtiin hevosten vuoksi!

-Hevosten vuoksi, Oliver toistaa, mutta hänen toinen suupielensä nykii.

-Ja ihan tiedoksi, Taru lisää. -On ollut oikein hauskaa, vaikka äiti ei ihan aluksi tykännyt siitä, että mentiin metsään niitä hakemaan.

He lähtevät kävelemään kohti kenttää. Yhtäkkiä Taru kurtistaa kulmiaan.

-Mutta kyllähän säkin olet sitten sankari, jos mä kerran olen. Olithan säkin mukana, hän pohtii ääneen.

-Enkä ole, Oliver sanoo.

-Älä viitsi, Taru tuhahtaa.

-Ei, ihan tosi, Oliver sanoo ja pysäyttää Tarun nykäisemällä tämän hihaa.

-Taru...

Oliver näyttää vakavalta. Taru katsoo häntä ihmeissään. Mitä nyt?

-Taitaa olla kokonaan mun vika tää koko juttu.

Taru tuijottaa häntä.

-Mä näin sudenjälkiä ennen kuin mitään kauheuksia oli vielä tapahtunut. Mä en kertonut niistä kenellekään.

Taru katsoo häntä hölmistyneenä. Hän näyttää punnitsevan asiaa hetken.

-En kyllä usko.

-Ihan totta se on!, Oliver inttää. -Mä olen varma, että ne oli sudenjälkiä. Jos olisin kertonut jollekin, hevoset ei ehkä olisi säikähtäneet ja karanneet. Sehän oli tietysti joku Helmiksen lähistöllä liikkunut susi, joka säikäytti ne niin lujasti, että tulivat aidoista läpi.

-Mutta sähän autoit pelastamaan ne!, Taru järkeilee. -Ei sulla ole mitään omalla tunnollasi.

-No ei se sitten musta ainakaan sankaria tee, jos vaan korjasin sen, minkä tein väärin, Oliver sanoo ja vilkaisee kentälle, missä kaikki muut hengailevat jo.

-No en mäkään ole silloin sankari, Taru hymyilee.

Oliver katsoo häntä hämmästyneenä.

-Mäkin törttöilin viime vuonna. Muistatko? Kun mä aiheutin kaaosta ja kaikki syytti sua...

Oliver naurahtaa hieman. Hän muistaa kyllä.

-Ja ilman sitä sun lassoa me ei oltaisi saatu tuotua kaikkia hevosia kotiin, Taru lisää.

Oliver hymyilee mielissään.

-Niin...

-Jos sä et muistuta mua mun törttöilystä, niin sitten mä en kerro kellekään sun tassunjäljistä, Taru ehdottaa kylmän rauhallisesti.

Oliver hymyilee oivaltavasti.

-Okei.

-Pikkurillilupaus?, Taru kysyy ja nostaa pikkurillinsä Oliverin nenän eteen.

Oliver katsoo sormeaa huvittuneena, mutta nostaa sitten oman pikkurillinsä ja lupaus tehdään.

-Hienoa, Taru sanoo asiallisesti. -Mihin jäimmekään?

-Kaunis päivä tänään, Oliver sanoo leveästi virnuillen.

-On tosiaan.

* * * * *

Kentällä on iloista porukkaa. Viivi on tuonut Tiialle lämpimän takin sekä muuta vaatetta yöpaidan päälle. Tiiaa oli nimittäin vaikeaa saada menemään itse sisälle Hallan luota.

Tiia esittelee nyt uusia temppuja, joita on täplikkäälle Myylle opettanut. Kentän laidalle on kokoontunut paljon katsojia; Viivi ja Joonas, Teemu, Taru, Oliver, Sabrina, Monika ja Kikka sekä muutamia muita tunteilaisia, jotka olivat ilmoittautuneet joulumaastoon aikoinaan. Mikahkin on saapunut hiljattain paikalle aamun kengityskeikalta.

Tiia juoksee Myyn vierellä ja pitää kiinni sen selästä. Hän pomppaa ketterästi hevosen selkään lennosta. Myyllä ei ole kuin riimu päässään ja se laukkaa oikein nätisti ympärille Tiian ohjatessa.

Mikah katsoo täplikkään tamman selässä istuvaa onnellista naista kentän laidalta. Tiia ei tainnut vielä edes huomata, että hän on paikalla, niin keskittynyt hän on hevoseen. Mikahista on mukavaa nähdä Tiia niin hyvällä tuulella pitkästä ajasta, ja ennen kaikkea elossa.

Mikah kuulee tallilaisten äänten yli outoa kolinaa tallipihasta. Hän lähtee kauemmaksi väkijoukosta. Kukaan muu ei huomaa pihaan kaartavaa autoa, jonka perässä on hevostraileri. Traileri näyttää vanhalta; sen maalipinta on rapissut ja se kolisee kummallisesti.

Autosta ulos astuu pitkä, hoikka mies, jolla on sotkuinen parta ja tummat hiukset. Mikahin vatsassa on outo tunne.

Mies katsoo hetken ympärilleen ja lähtee sitten kävelemään määrätietoisesti kohti kenttää.

-Voinko auttaa?, Mikah kysyy, mutta mies kävelee suoraan hänen ohitse.

Tiia pysäyttää Myyn ja liukuu alas sen selästä miehen huomattuaan.

-Sinä!, hän huudahtaa. -Mie näin sut silloin yöllä!

Mies hymyilee raivostuttavasti ja katsoo kylmänharmailla silmillään Tiiaa.

-Hauska tavata, hän sanoo laiskasti.

Tiia ei tiedä miten reagoida. Mies on kuin onkin juuri se varjo, jonka hän näki edellisyönä hiippailevan tallissa. Kasvoista ei voi erehtyä. Mies on pukeutunut kulahtaneisiin farkkuihin ja vanhaan nahkatakkiin. Hänellä ei ole hattua tai hanskoja, mutta korvat punoittavat kylmästä.

Kaikki muutkin huomaavat uuden tulokkaan. Iloinen puheensorina hiipuu.

Tiia ja Mikah katsovat toisiaan varautuneina.

-Tässä ei ole kenelläkään nyt mitään hätää, mies aloittaa ja kiipeää ketterästi aidan yli kentälle ja lähestyy Myytä pitelevää Tiiaa. Mikah hyppää aidan yli hänen perässään.

Tiia peruuttaa kauemmaksi.

-Mitä sä haluat?, hän kysyy säikähtäneenä.

Myy alkaa olla levoton. Se nostaa täplikästä päätänsä korkealle ja tepastelee sivuttain.

-Hevonen on minun, mies toteaa, kuin asia olisi itsestäänselvyys.

Kaikki tuijottavat tapahtumaa hämmästyneinä.

-Mä otan sen nyt takaisin, mies sanoo ja yrittää tarttua Myyn riimuun.

-Etkä ota!, Tiia kiljaisee ja peruuttaa hevosen kanssa yhä kauemmaksi. -Mistä sä edes puhut? Myy on miun, mie sen löysin!

Mies kaivaa taskustaan taitellun valokuvan ja näyttää sitä Tiialle. Kuvassa on Myy.

-Katosi mun pihasta vuosi sitten, mies sanoo katkerasti. -Ei tehdä tästä nyt mitään sen isompaa juttua. Anna poni tänne, niin en nosta syytettä, mies sanoo tasaisen matalalla äänellä. Hänen katseensa on kuitenkin uhkaava.

Tiia katsoo miestä uhmakkaasti.

-En varmasti anna!

Mies taittelee kuvan takaisin taskuunsa rauhallisesti. Yhtäkkiä hän tarttuu kiinni Myyn riimuun. Tamma peruttaa vauhkootuneena, mutta mies on vahva.

-Lopeta!, Tiia kiljuu. Hän ei ehdi edes käsittää, mitä tapahtuu.

-Irti siitä!, Mikah huutaa, mutta aivan turhaan.

Myös muut tallilaiset alkavat olla levottomia. Mitä ihmettä oikein tapahtuu?

Mies saa Myyn pysähtymään ja alkaa repiä sitä kohti kentän porttia. Tiia juoksee hänen peräänsä ja ehtii lyödä miestä nyrkillä lujaa selkään, mutta se ei tunnu pysäyttävän häntä.

-Sulla ei ole mitään todisteita!, Tiia huutaa.

Mikah tarttuu Tiian hihaan ja pitää tätä hyökkäämästä miehen kimppuun kuin haaskalintu.

Mies taluttaa vastahakoista hevosta ulos portista ja ihmiset väistyvät pelokkaina.

Myy vaikuttaa siltä, että se saattaa hyvinkin potkaista pian johonkin suuntaan.

Tiia pyristelee itsensä irti Mikahin otteesta. Mies on jo pian trailerilla, ja Tiia juoksee perään heittäen lunta tätä päin minkä käsiinsä saa.

Tunnelma on kummallinen.

-Soittakaa poliisi!, Tiia huutaa väkijoukolle.

-Tiia., Viivi aloittaa ja yrittää saada tätä kuuntelemaan. -Myy voi hyvinkin olla hänen. Me ei tiedetä sen alkuperästä mitään.

-Ei sitä voi vaan viedä!, Tiia huutaa.

Hän katsoo raivon kyynelten läpi, kuinka mies taluttaa Myytä traileriin ja heilauttaa sitä riimunnarulla takamukselle, jotta se kävelisi autoon mukisematta. Myy, jonka Tiia on pitkän työn tuloksena totuttanut traileriin, tottelee lopulta, ja mies alkaa sulkea takaluukku sitomatta hevosta edes kiinni. Voi Myy, jospa se olisikin nyt vanha vihainen itsensä.

Tiia ryntää trailerille ja alkaa avata lukkoja minkä kerkeää. Mies työntää hänet kauemmaksi yhdellä käden heilautuksella. Tiia on kaatua selälleen, mutta hän nousee saman tien uudelleen.

-HEI!, Mikah huutaa ja harppoo lähemmäksi.

-HEI!

Toinen ääni kuuluu paikalle ilmestyneelle Olgalle. Kaikki kääntyvät katsomaan häntä.

-Lopeta heti paikalla, tai sinulla on pian enemmänkin ongelmia!, nainen sanoo vakaasti kantavalla äänellään.

Olgan ääni on niin vahva ja vakuuttava, että mies pysähtyy katsomaan häntä. Miehen ilme on halveksuva, mutta hän pysähtyy silti.

-Vai niin, hän sanoo välinpitämättömästi.

-Olga Meri, tämän tallin omistaja, Olga esittäytyy. -Ja sinä olet?

-Petri.

-Petri, sinulla on minuutti aikaa ottaa hevonen ulos trailerista ja poistua tontilta, Olga sanoo rauhallisesti.

-Tai muuten mitä?, mies naurahtaa. -Hevonen on minun. Tulin hakemaan sen minkä omistan.

-.Tai soitan paikalle poliisin, Olga ilmoittaa.

-Tehän tässä tilanteessa niitä rikollisia olette!, Petri huudahtaa. -Hevonen on ollut minulla vuosia!

Myy potkii trailerin seinää.

-Mekö?, Olga kysyy mieheltä niin halveksivaan sävyyn, ettei kukaan osaa tehdä muuta kuin tuijottaa. -Hassua, koska minun mielestäni sinä olet tällä tontilla ilman lupaa häiritsemässä kotirauhaa, tullut väkivalloin hakemaan hevosta joka ei todistetusti ole sinun, kuljettaaksesi sitä rekisterikilvettömällä kuljetusautolla, joka ei taatusti menisi läpi tarkastuksista.

Mies aukoo suutaan, mutta Olga keskeyttää hänet:

-Tiia on pelastanut tämän hevosen, kun se tuli häntä vastaan nälkiintyneenä metsässä, täynnä verisiä naarmuja, rokottamattomana ja hoitamattomana, köysi kaulansa ympärillä. Minä en keksi yhtäkään syytä, jonka mukaan tämä hevonen voisi kuulua enää sinulle. Jollei sinulla ole asianajajaa takataskussa, niin Petri, minä suosittelen lämpimästi, että otat hevosen nyt heti ulos autosta ja ajat hornan tuuttiin asti kääntymättä ollenkaan takaisin, onko selvä?

Miehen katse on muuttunut. Yhtäkkiä harmaissa silmissä näkyy jotakin uutta. Voiko se olla pelkoa?

-Minä tiedän, missä sinä asut!, huutaa Oliver yhtäkkiä.

Mies kääntyy katsomaan häntä silmät vihasta kiiluen.

-Minä hoidin tuota hevosta sinun pihassasi monta kuukautta, koska sinua ei näkynyt! Sinä jätit hevosen talvella ilman ruokaa ja juomaa ja katosit vain, poika jatkaa, vaikka hänen äänensä tärisee.

Olga katsoo Oliveria ja sitten taas Petriä.

-Heitteillejättö?, tämä sanoo kulmiaan kohottaen. -Odotas, minä kirjoitan sen ylös...

Olga alkaa kaivaa taskuistaan kynää ja paperia.

Mies heittää ilmoille muutaman kirosanan ja kumauttaa alas trailerin lastaussillan ryminän saattelemana. Tiia ryntää peruuttamaan Myyn ulos trailerista.

-Ja saa olla kanssa viimeinen kerta, kun hiippaillet täällä yöllä krossehtimassa, nainen sylkäisee taluttaessaan hevosta miehen ohi.

Hetken kuluttua mies kaasuttaa pois Helmiksen pihasta traileri kolisten, ja porukka jää seisomaan tallipihaan hämillään.

Tiia halaa Olgaa.

-Kiitos.

* * * * *

Loppupäivä sujuu hiljaisissa merkeissä. Glögiä ja joulutorttuja nautitaan välikohtauksesta huolimatta, mutta porukka vaikuttaa edelleen hieman säikähtäneeltä. Hämärän laskeutuessa suurin osa lähtee kotiin joulun viettoon. Tallituvan pöydälle jää muutama lahjakassi ja kasoittain konvehtipapereita.

Viivin ja Tiian siivotessa jälkiä Taru, Teemu ja Oliver ovat tallissa antamassa Teemun hevoselle Maverickille iltapalaa, jonne on laitettu paljon jouluherkkuja, kuten omenoita ja porkkanoita. Huomenna Teemu ja Taru eivät enää tulisi tallille, sillä on jouluaatto, ja päivä menee kotona juhliessa isovanhempien ja muiden sukulaisten seurassa.

-Hyvää joulua Mave, Teemu sanoo ja suukottaa ruunan poskea. Se rouskuttaa rauhallisesti mysliään karsinassaan.

-Etkö säkin haluaisi omaa hevosta, Oliver kysyy Tarulta, kun he istuksivat karsinan nurkassa katsellen kuinka Teemu pukee talliloimea ruunan ylle.

-Mulla oli joskus shettis, mutta se on jo vihreämmillä laitumilla.

-Ai jaa, Oliver yllättyy.

-Joo. Olisihan se kivaa, mutta mulla on kädet täynnä kun mä hoidan näitä kaikkia Helmiksen asioita, Taru selittää ylpeänä.

-Siis nuuskit, Oliver tarkentaa.

Taru virnistää.

-Meinaatko sä vielä jatkaa niitä lassotreenejä?, Teemu kysyy Oliverilta.

-En mä tiedä, ehkä joskus, Oliver sanoo.

-No aika helpolla säkin luovutat, Taru toruu. -Eihän Sabrina edes koskaan ehtinyt nähdä sun taitoja. Miten sä nyt meinaat hurmata sen?

-Kissan viikset, Oliver tuhahtaa. -Se saa etsiä jonkun muun lassoamaan sille vähän järkeä päähän.

Teemu ja Taru kikattavat.

Käytävältä kuuluu askelia. Mikah jakaa viimeisiä iltiheiniä.

Oliver nousee ylös karsinan pehmeiltä puruilta ja käppäilee käytävälle.

-Mikah!, hän hihkaisee ja juoksee miehen luokse. Tämä harppoo nopeasti karsinalta toiselle.

-Oliver, Mikah sanoo.

-Annoitko sä Tiialle jotakin?, poika tiedustelee uteliaana.

Mikah astuu heinäkarsinaan ja alkaa täyttää suurta Ikean kassia.

-Annoin.

-Tykkäsikö se?

-Kai, Mikah aloittaa, mutta jähmettyy hetkeksi miettimään. -En mä ole varma, hän lisää ja jatkaa työtään.

Oliver seuraa häntä toiselle käytävälle.

-Miten niin sä et ole varma?

-Siis oli se ihan mielissään kai, Mikah selittää. -Mutta mulle jäi outo olo.

Hän heittää heinät karsinaan ja silittää Totin päätä sen kiittäessä ihmistä iltapalasta.

-Ai, Oliver sanoo ajatuksissaan.

He ovat hetken hiljaa ja kuuntelevat rouskutusta. Totti vaikuttaa rauhalliselta ja kääntää korviaan kuullessaan Tarun ja Teemun poistuvan tallista iloisesti rupatellen.

-Niin no, Oliver toteaa hetken kuluttua kuin olisi päätynyt johonkin lopputulokseen Mikahin lahjaongelmasta.

-Parasta, mitä sä voit sille antaa on tietenkin aika, ja sitähan sulla ei oikein taida olla, hän toteaa. -Mutta jos mä olen jotain oppinut mun isältä, niin sen, että yhdessä vietetty aika on paras lahja, niin siirappiselta kuin se kuulostaakin.

-Eihän sun isä ole kuvioissa?, Mikah ihmettelee.

-Sepä se, Oliver sanoo.

Mikah katsoo poikaa hetken kulmat kurtussa.

Oliver painaa lierihattunsa päähänsä. Hän hymyilee Mikahille toverillisesti.

-Hyvää joulua sitten, Mika!

-Hyvää joulua, Oliver, Mikah sanoo takaisin.

Hän katsoo, kuinka poika harppoo farkuissaan ja länkkähatussaans pois. Mikah naurahtaa epäuskoisena. Sanoiko Oliver juuri jotakin erittäin viisasta?

* * * * *

Olgan laukut ovat painavia, mutta Tiia ja Viivi kantavat ne mukisematta autoon. Täti asettelee pakaasit sievästi auton perään ja sulkee luukun viimein. Sitten hän kääntyy tyttöjen puoleen.

-Pärjäätekö te nyt varmasti?, hän kysyy.

-Täti, tässähän on vain ihan muutama päivä. -Kyllä me pärjätään, Viivi vakuuttaa. Olga halaa heitä molempia tiukasti.

-Jos se huligaani tulee takaisin, niin soittakaa minulle heti!, hän kääkee sitten.

-Soitethaan, Tiia sanoo. -Kiitos, kun sie pelastit meirät. Se olisi varmasti vienyt Myyn muuten.

-Mä uskon kyllä, että Tiia olisi hakannut sen mustelmille, Viivi naurahtaa.

Täti hymyilee lempeästi, mutta vakavoittaa kasvonsa sitten.

-Soitatte minulle muutenkin, täti vannottaa. -Noudatatte sopimusta.

Tytöt nyökkäilevät innokkaasti. Nyt he eivät varmasti tyrisi.

Olga istahtaa ajajan paikalle ja paukauttaa oven kiinni. Hän kuitenkin avaa vielä ikkunan.

-Siitä asumistilanteesta...

-Se voi olla ihan hyvä, Viivi keskeyttää. -Jos mulla on enemmän ohjelmaa muualla ensi vuonna, niin Tiiaa ei voi tänne ihan yksin jättää, vaikka meillä olisikin apua.

Täti hymyilee.

-Mä keksin kyllä jonkun, hän sanoo. -Hyvää joulua.

-Hyvää joulua!, tytöt hihkaisevat.

-Sano Siirille terveisiä!, Viivi huutaa auton hurinan yli, kun täti ajaa pois pihasta. He vilkuttavat pitkään ja jäävät sitten tallipihaan kaksin seisomaan.

-Harmi, että ne jouluvalot meni rikki, Viivi toteaa katsoen masentavan pimeää tallia.

-Niin, Tiia vastaa ajatuksissaan.

-Oliver rikkoi ne, eikö rikkonutkin?, Viivi huokaisee.

-Joo.

Hetkeksi tulee hiljaista.

-Tiia, Viivi sanoo. -Mun ei ole pakko lähteä.

Tiia pudistaa päätään.

-Mun mielestä sun pitää, Tiia sanoo Viiville vilpittömästi. - Sä olet niin helkkarin hyvä Seran kanssa. Ei mun ollut tarkoitus kahlita sua tänne, mie vaan säikährin.

Kaikki tuntui muuttuvan niin nopeaan.

Viivi hymyilee.

-Ja mä tulen kyllä takaisin, hän vannoo.

-Niin tuletkin.

Luku 13

Aatto

Jouluaattoamu valkenee Helmijärvellä täydellisenä ja puhtaan valkeana. Hiljaisia hiutaleita leijailee maahan rauhoittavasti ja aurinko pilkistelee lumipilvien takaa.

Talon keittiössä tuoksuu riisipuuro ja sekametelikeitto. Radiosta kuuluu hiljaisia joulun pianoklassikoita ja televisiossa pyörii Lumiukko-elokuva. Kello on jo melkein yksitoista, mutta tänään saa ottaa ihan rauhallisesti lukuunottamatta pakollisia tallitöitä.

Tiian ja Viivin jouluaamiaisen keskeyttää Viivin puhelimen pirinä.

-No ei se Joonaa kauaa kestänyt, Tiia murjaisee.

Viivi suo hänelle muka närkeästyneen mulkaisun.

Hän nostaa puhelimen pöydältä, katsoo näyttöä kulmiaan kurtistaen ja vastaa puheluun jännittyneenä.

-Haloo?

Tiia katsoo ystävänsä puurolautasensa takaa. Viivi vilkaisee häntä innoissaan.

-Juu, mahtavaa! Kiitos, kun ilmoitit!, hän sanoo puhelimeen ja sulkee sen sitten.

Hän virnistää Tiialle leveästi.

-No! Kuka se oli?, Tiia intää kärsimättömänä.

-Aku Talvinen, Viivi kertoo.

Tiia kohottaa ryhtiään. Hän haluaa kuulla lisää.

-Susilauma on saatu siirrettyä. Voi taas mennä maastoon!

Tiia laittaa puurolautasensa pöydälle niin, että kilahtaa ja nousee seisomaan.

-Oikeasti?

-Ihan oikeasti.

Tiia halaa Viiviä äkkiä ja ryntää sitten eteiseen. Viivi ei edes kysy, mihin Tiia on menossa, sillä hän tietää jo.

* * * * *

Kun Myy on varustettu ja Tiia on vuorautunut paksuun kerrokseen vaatteita, hän nousee tamman selkään tallipihassa ja suuntaa kohti maastoja. Myy pärskii onnellisena ja Tiia rapsuttaa sen säkää.

Hän vetää keuhkonsa täyteen ilmaa. Metsä on taas turvallinen oma itsensä; koti.

Helmilampea kiertävä tie on henkeäsalpaavan kaunis. Puiden oksia painaa korkea lumikerros. Ne näyttävät morsiamilta hääpuvuissaan. Niiden oksat kaartuvat tien ympärille ja Tiiasta tuntuu, kuin metsä loisi hänelle jonkinlaista kunniakujaa.

Kun tukkisilta on ylitetty ja lampea kiertävä tie on miltei päätöksessään, Tiia pysäyttää Myyn yhtäkkiä. Hän tuntee sydämessään outoa painetta katsoessaan Ikilaululle vievää tietä. Hän suuntaa Myyn sitä kohti vanhasta tottumuksesta, mutta nyt koko kroppa panee vastaan. Kädet kehtaavat jopa täristä hieman.

Tiia istuu hevosen selässä ja tuijottaa tietä. Ajatuskin eteenpäin menemisestä tuntuu hirveältä, mutta takaisinpäin kääntyminen olisi kahta kauheampaa. Hän kääntyy satulassa katsomaan taakseen.

Lumi ei anna vastauksia. Se vain näyttää pehmeältä ja mitäänsanomattomalta.

Tiiaa alkaa inhottaa. Tämähän on hänen lempireittinsä! Jos koko metsä syttyisi tuleen, Ikilaulun hän kastelisi vaikka vedet käsin kantaen. Miksei hän nytkin voi vain antaa palaa? Mikseivät kädet hellitä ohjista?

-Hei!

Ääni tuntuu uppoavan lumiseen metsään, mutta Tiia kuulee sen silti. Joku lähestyy häntä. Pian kuuluu kavioiden pehmeää kopsetta ja Tiia huomaa takaa heitä kiinni ottavan ratsukon.

Se on Mikah Totin selässä.

-Mitä sie täällä teet?, Tiia kysyy.

-Otan ilon irti mun joululahjasta, Mikah sanoo hymyillen ja pysäyttää Totin hänen viereensä.

Tiia katsoo Mikahia ihmeissään. Mitä hän sanoi?

-Sun joululahjasta...

-Niin, Mikah sanoo ja naurahtaa. -Jos tarjous on vielä voimassa?

Tiia ei tiedä mitä sanoa, joten hän vain hymyilee korvasta korvaan.

-No on voimassa, hän mumisee.

Mikah hymyilee takaisin.

Hetken Tiia vain nauttii siitä, että asiat tuntuvat loksahdavan kohdalleen juuri oikein.

-Mennäänkö?, Mikah kysyy sitten ja nyökkää eteenpäin.

Tiian ilme vakavoituu.

-Öm...

Mikah taitaa ymmärtää, mistä on kyse. Hän hymyilee lempeästi.

-Voidaan me mennä joku muukin reitti, hän sanoo.

-Ei, emmie tahdo..., Tiia mumisee.

Mikah katsoo, kuinka Tiia käy kiivasta päänsisäistä kamppailua.

-Mua taitaa pelottaa, Tiia sanoo viimein.

-No hyvä, Mikah naurahtaa. -Et sä sitten ihan tyhmä ole.

Tiia katsoo häntä loukkaantuneena.

-Eihän se pelko mikään turha tunne ole, Mikah selittää. -Mieti nyt jos ihminen ei oppisi pelkäämään mitään. Jos meinaa tippua alas kielekkeeltä, on niiden vältteleminen mun mielestä ihan viisasta.

Tiia katsoo häntä hetken miitteliäänä.

-Niin, tai Totti. Se oli haistanut susia tai pelästynyt sellaista ja sitten sitä yritettiin raahata metsään, hän keksii.

-Niin, Mikah sanoo. -Mutta sä veit sen sinne uudestaan ja uudestaan, eikä mitään paha tapahtunut. Nyt se ei enää pelkää.

Tiia katsoo harmaata ruunaa joka heiluttaa päätään kärsimättömänä.

-Okei, mennään sitten, Tiia sanoo ja antaa Myylle pohkeita. -Mutta ei laukata.

-Selvä, Mikah sanoo. -Ei laukata.

He ratsastavat pitkän mäen ylös hiljaisuuden vallitessa. Kun Puut harvenevat heidän ympäriltään ja Ikilaakso avautuu kaukana jyrkänteen alla lumisen kumpuilevana, he pysäyttävät hevoset.

Tiia katsoo eteenpäin kädet täristen. Kurkkua kuristaa.

Mikah nousee alas Totin selästä.

-Mitä sie teet?, Tiia kysyy.

Mikah ojentaa hänelle kätensä ja Tiia katsoo sitä epäröivästi. Hän kuitenkin tarttuu siihen ja tulee alas Myyn selästä.

He kävelevät lähemmäksi jyrkännettä, siihen kohtaan mihin asti yleensä ratsastavat. Tiia pusertaa Mikahin käsivartta. Hänen sydämensä takoo hurjana. Se muistaa kauhun, jota tällä paikalla koettiin. Jalatkin alkavat täristä, eikä Tiia saa niitä lopettamaan, vaikka kuinka tukevasti hän yrittää seistä. Tiia tuntee, kuinka muutama itsepäinen kyynel muodostuu silmänurkkiin.

-Täällä on silti kaunista, hän sanoo.

-Niin on, Mikah vastaa.

Tiia hengittää syvään. Hän antaa katseensa kiertää kaukana siintävissä havupuissa ja niiden lumisissa oksissa, sekä hiutaleissa, jotka leijailevat täysin huoletta maahan. Oikeastaan ne näyttävät enemmän tanssivan ilmassa, sillä ne kiertelevät ja kaartelevat toisiaan, lentävät välillä takaisin ylöspäin ja pyörähtävät ympäri.

Paine rinnassa helpottaa hieman. Tiia vilkaisee Mikahia vieressään. Tämä seisoo tukevasti paikallaan ja hengittää rauhallisesti. Mustan tukan päälle on tippunut kerros valkoista lunta. Tiiaa hymyilyttää. Hän nojautuu halaamaan Mikahia ja tämä tuntuu turvalliselta ja lämpimältä kylmässä talvisäässä.

Siinä he seisovat taas Ikilaululla; Tiia ja Mikah, Myy ja Totti.

* * * * *

Viivi avaa maneesin raskaan oven ja huomaa ulkona olevan jo säkkipimeää. Lunta sataa edelleen.

Hän taluttaa hopeanvärisen Seran ulos ovesta ja sulkee sen perässään. On kylmä, ja ohuissa ratsastushousuissa ja matka maneesilta tallille tuntuu kaksi kertaa pidemmältä.

Treeni oli sujunut oikein hyvin. He pitivät lähinnä hauskaa pikkuesteiden merkeissä. Yleensä Viivi ei ratsasta jouluaattoisin, mutta Tiiakin lähti jo aamusella maastoon ja viipyi kauan, joten miksei sitten hänkin.

Seralla on matkalle varattu punainen fleece päällään, jottei se ehdi kastua matkalla. Tamma vaikuttaa tyytyväiseltä ja rauhalliselta, ja se näyttää yhtä kauniilta kuin aina.

Kun Viivi saapuu tallipihaan, hän nostaa katseensa ja henkäisee ihastuksesta.

Kullanhohtoiset jouluvalot kiertävät koko tallirakennusta ja maisema on satumainen. Hempeän kotoisa punainen talli näyttää juuri siltä, miltä sen kuuluukin jouluna näyttää. Viivi kävelee lähemmäksi ja tarkastelee valoja haltioissaan. Kuka ihme on tehnyt kaiken tämän?

-Hei.

Viivi hymyilee jo valmiiksi kääntyessään katsomaan tulijaa. Tietenkin se on Joonaa.

-Hei, Viivi sanoo. -Teitkö sä tän?

Joonaa vain hymyilee leveästi. Viivi hymyilee takaisin.

-Täällä on niin kaunista, kiitos, Viivi sanoo.

-Tuletko sä mun kanssa uudeksi vuodeksi?, Joonaa kysyy.

-Oliko tämä se sun asia?, Viivi naurahtaa.

-Oli, Joonaa sanoo. -Tuletko sä?

-Tulen, Viivi hymyilee.

-Hyvä.

Viivi katsoo Joonaa sydän sykkien. Jouluvalot välähtelevät tämän silmistä. Hän ei kerta kaikkiaan voi muuta kuin kävellä tämän luo ja suudella suoraan suulle.

Kylmyys kaikkoo varpaista ja sormenpäistä.

-Hei tän piti olla mun juttu!, Joonaa sanoo yhtäkkiä kasvoillaan koiranpentumainen ilme.

-Häh!?

Joonaa osoittaa mistelinoksaan tallin oven yläpuolella.

-Sä suunnittelit tän, Viivi sanoo muka kiukkuisena.

-Joo, mutta sä ehdit ensin, Joonaa naurahtaa.

Viivi katsoo Joonaa nyt hieman vakavampi ilme kasvoillaan.

-Mitä?, tämä kysyy.

Viivi nielaisee. Hänen tekisi mieli vain antaa asian olla, mutta tästä on puhuttava nyt...

-Joonaa, kai sä tiedät, että mä lähden ensi vuonna reissaamaan...

-Tietenkin mä tiedän, Joonaa sanoo.

-Mä en ole täällä ensi vuonna, Viivi sanoo ja katsoo Joonaa silmiin.

Viivi näyttää siltä, kuin olisi juuri rikkonut jotakin Joonalle kuuluvaa. Suosikki mukin ehkä.

Joonan ilme on tyyni. Hän katsoo Viiviä lempeästi.

-Tiedän. Mä voin odottaa.

